

ERGUVANLAR

YENİDOĞU
OKULLARI

Solmaz GHELEM

Anaokulu ve İlkokul Akademik Koordinatörü

Önsöz

Sevgili Çocuklar,

Uzun bir yolun başındasınız. Hayatınızda ne zaman karşılaşacağınızı bilemediğiniz fırtınalara, keskin kavşaklara hazırlıklı olmanız için, sizlere rehber olma niyetiyle bizler de yanınızdayız.

Bu yolda, okumak, öğrenmek, düşünmek gerekir. Okumak; boş zamanlarınızda yapılan bir iş olarak değil, farklı açılardan bakabilmek, düşüncelerinizi olgunlaştırmak ve en önemlisi kendinizi geliştirmek için okumak.

Okumak; Yaradanın adıyla okumak, Allah'ın kitabını, ayetlerini okumak... Sonsuz doğruyu bulabilmek, Rabbine yaklaşmak

için okumak. Kâinat kitabını, Allah'ın yaratıklarındaki mucizesini görmek için, gerçek sanatkârı bilmek için okumak gerek.

Peki ya yazmak? Dolan gönülleri, biriken duyguları kağıda akıtmak. Samimi bir dil ile kalplere dokunmak. Yazmak; hüznü şiire, kahramanlığı hikayeye, hayal gücünü masala dönüştürmek. Yazmak; kendini keşfetmek.

Sizleri kendinizi keşfetme yolunda attığınız adımdan dolayı tebrik ediyor, yolunuzun açık olmasını tüm kalbimle diliyorum.

Sevgilerimle,

YÜKSELENE KADAR OKU

2/A

ERGUVANLAR

Fatma ÖZCAN

2/A SINIF ÖĞRETMENİ

YANGINLA GELEN MUTLULUK

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken, pireler berber iken... Ben bağda üzüm bekler, derede odun yükler iken, bir varmış bir yokmuş... Masalın yalanı mı olurmuş. O yalan bu yalan, fili yuttu bir yılan... Bu da mı yalan? derken; sabahleyin erken, keçiler koyunları tıraş ederken, tahta kurusu saz çalar, sıçan cirit atar iken, çıkmış bir kocakarı ortaya... En sonunda açmış ağzını yummuş gözünü. Bir laf etmiş, bir laf etmiş... Bakalım ne laflar etmiş...”

Güneş her sabah dağların arkasında gerinerek sakin ama kararlı kararlı yükseliyordu. Gürül gürül akan nehrin kenarında asırlık ağaçların bulunduğu kocaman bir orman vardı. Bereketli topraklarında yükselen çeşit çeşit ağaçlar sanki gökyüzü benimdir diyor-

lardı. Bu orman, güneşin ilk ışıkları ve kuşların civıltıları ile uyanır, güneşin batışının ardından pırıl pırıl parlayan yıldızların altında, içinde barındırdığı hayvanlar ile birlikte adeta uykuya dalıyordu. Bu ormanda hayvanlar gündüzleri dolaşıyorlar, yiyip içiyorlar, gece olunca da sessizliğe bürünüyorlardı. İçinde yetişen çeşit çeşit bitkiler de burada yaşayan hayvanlara fazlasıyla yetiyordu. Tabiat onlara çok cömert davranmıştı.

Ne var ki bu ormanda yaşayan hayvanlar bu güzelim yerin kıymetini bilmiyorlardı. Koca orman sanki onlara dar geliyordu. Birbirleriyle güzel geçinmeye de hiç mi hiç niyetleri yoktu. Acaba bu nedendi? Bunun cevabını bilen yoktu. Bu güzel ormanı bulmuşlar da bunuyorlardı sanki.

Neredeyse her gün aralarında kavga çıkıyordu. Biri nehirden su içmeye kalksa diğeri yukarıdan suyu bulandırıyor. Ceylanlar, geyikler...akşamları yavrularını bulmakta zorlanıyorlardı. Hava kararır kararmaz buldukları yavrularını alıp yuvalarına, inlerine veya kovuklarına giriyorlardı. Kimileri yavrularını kaybediyordu. Her an birbirlerine zarar vermeye hazırlardı. Hiç mutlu olamıyorlardı. Neydi bu mutsuzluğun ve huzursuzluğun nedeni? Neyi paylaşamıyorlardı acaba? Aslında hepsine yetecek kadar her şey vardı. Neden bu güzelliğin, bereketin ve bolluğun kıymetini bilmiyorlardı? Hiçbir zorlukla ve kıtlıkla karşılaşmadıkları için olsa gerekti bu.

Tabi ki bu durumdan çevredeki insanların hiç mi hiç haberleri yoktu. Ormanın tadını çıkarıp güzelliklerini yaşıyorlardı. Ormanın havası da öyle güzeldi ki pikniğe gelmedikleri gün yoktu adeta. Yaz mevsimi uzun sürüyordu buralarda. İnsanlar gündüzleri yiyeceklerini alıp buraya geliyor yiyip içiyorlar ve eğleniyorlardı. Hele çocukların neşesine diyecek yoktu. Anne, babalarının kocaman ağaçlara astıkları salıncakta sallanmanın mutluluğuna diyecek yoktu.

Hayvanların yaşadıkları bu kötü durum-

dan haberleri bile yoktu. Onlara göre burada her şey çok güzeldi.

Gel zaman git zaman bu insanların ormana bıraktıkları şişelerden mi yoksa söndürülmeyen piknik ateşinden mi bilinmez ormanda büyük bir yangın çıktı. Ormanda bulunan insanlar büyük bir hızla ormanı terk ettiler. Bazıları çocuklarını kapıp eşyalarını oracıkta bırakarak uzaklaştılar.

Yangını görünce ne yapacaklarını bilemeyen bizim orman ahali hayvanlar ne yapacaklarını şaşırdılar. Böyle bir duruma hazırlıksız yakalanmışlardı. Kapabildikleri yavrularını kucaklayan mı ararsınız, yoksa yavrularını peşlerinden sürükleye sürükleye kaçanları mı ararsınız. Sırtlarına yavrularını bindirerek koşanları mı ararsınız.

Canlarını zar zor kurtarıp kaçmaya başladılar. Bu arada yangından kurtulamayanlar da oldu. O düşman gibi gördükleri diğer hayvanlar, kaçarken birbirlerine o kadar sevimli görünüyordu ki. Birbirlerine yardım etmeye de başladılar. Yangının tehlikesinden uzaklaştıklarında ara ara dinlenip bakışarak birbirlerinden sanki utanıp özür diliyor gibiydiler. Ne bulduysalar yediler. Çukurlara birikmiş çamurlu sulardan bile içtiler. Yiye-

cek, içecek bulamayıp aç kalanlar oldu. Bu zorluğa dayanamayıp ölen yavrularına gözyaşı döküyorlardı. Nerede kalmıştı o güzelim ormanın sundukları nimetler. Hepsi geride kalmıştı ne yazık ki.

Günlerce yaşayabilecekleri bir yer, bir orman aradılar. Hiçbir yer önceki ormanları gibi değildi. Bunu da hak etmişlerdi aslında. Neydi o şımarıklığımız, bu anlaşamamazlığımızın nedeni diye de düşündüler.

Son güçlerini de kullanarak biraz daha ilerlediklerinde önceki ormanlarına biraz benzeyen bir yere denk geldiler. Önceki ormanlarının kıymetini çoktan anlamışlardı bile. Önce bu yeni ormanın kıyısına yayıldılar. Bitkin ve perişandılar. Birçok kayıpları olmuştu. Uzaktan baktıklarında kendi yaşadıklarından çok farklı şeyler görüyor, şaşıyorlardı bu ormanda. Buradaki hayvanlar yeni doğmuş yavruları okşuyorlar, düşeni kaldırıyorlar, su kenarına götürüp su içiriyorlar, annesini kaybetmiş yavruları anneleriyle buluşturuyorlardı. Bu önce bizimkilere çok tuhaf gelmişti. Ama biz de yapabiliriz diye de düşünüyorlardı.

Günler hızla geçiyordu. Zaman ilerledikçe onlarla kaynaştıklarını anladılar. Yeni dostla-

rının yaşamlarına uyum sağlamaları hiç de zor olmamıştı. Çünkü doğru olan da buydu. Onlar gibi yaşamaya başlamışlardı farkında olmadan. Ne de güzeldi bu şekilde yaşamaları. Niçin buraya geldiniz, neden bize karıştınız diyen yoktu. Niçin daha önceleri ellerinde olanların kıymetini bilmemişlerdi. Birlikte güzel ve mutlu yaşamak için ille de bir yangının mı çıkması gerekiyordu. O güzelim eski ormanlarında geçirdikleri huzursuz günleri için çok üzdüler.

Birlikte dostça ve mutlu bir yaşamak ne de güzelmiş meğer diye düşündüler.

Benim güzel çocuklarım: Daima elinizdeki güzelliklerin kıymetini bilin. Mutluluk avuçlarınızda. Unutmayın ki mutluluk bir güneş gibidir, doğduğu her yeri ısıtır ve aydınlatır.

Fatma ÖZCAN - 2/A Sınıf Öğretmeni

Aliya YILMAZ

ORMANDAKİ KIŞ PASTASI

Bir varmış, bir yokmuş. Kediler doktor iken, köpekler kazanırken. Bir geyik varmış. Onun adı Bembi imiş. Bir kış günü Bembi kış pastası yapmaya karar vermiş. Pastayı yapmış.

Bembi kendi fikrini kendisi coşku ile karşılamış. Günler günleri kovalamış, pasta her gün yok oluyormuş. Bembi her gün bakıyor-

muş, pasta hırsızını bulayım diye ama nedense bulamıyormuş.

En sonunda bu durumdan sıkılıp kaplumbağa Kapkap'ın kütüphanesine gitmeye karar vermiş. Az gitmiş uz gitmiş dere tepe düz gitmiş. Sonunda varmış kütüphaneye.

Sormuş Kapkap'a:

-Kapkap burada hayvan kitabı var mı? Diye.

-Yok, demiş kaplumbağa. Bembi geri evine dönmüş.

Yine pastanın hırsızını bulmak için geceleyin nöbeti tutmuş. Hırsızı bulmuş sonunda. Meğer kış pastasını yiyen evin kedisiymiş.

Bembi hırsız kediyi uyarmış. Kedi bir daha da oraya gelmemiş. Sonunda pastayı kendi yemiş Bembi ama hikayesi burada bitmemiş.

Aliya YILMAZ - 2/A

Berat Tuna BULUT

İKİ ARKADAŞ

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken, pireler berber iken... Ben bağda üzüm bekler, derede odun yükler iken, bir varmış bir yokmuş... Masalın yalanı mı olurmuş. O yalan bu yalan fili yuttu bir yılan... Buda mı yalan? derken; sabahleyin erken, keçiler koyunları tıraş ederken, tahtakurusu saz

çalar, sıçan cirit atar iken, çıkmış bir kocakarı ortaya... En sonunda açmış ağzını yummuş gözünü bir laf etmiş, bir laf etmiş... Bakalım ne laflar etmiş...

Güzel bir çiftlikte yaşayan iki inek arkadaş varmış. Birinin adı Benekli, diğerinin adı ise Tatlısüt'müş. Benekli arkadaşına göre daha iri ama çok yaramazmış. Akli hep yaramazlığa çalışmış. Arkadaşlarını da kendisine uydu-rurmuş. Beneklinin tek hayali ormanın derinliklerindeki çok lezzetli olduğu söylenen çimenleri bulup çiftliğe getirmekmiş. Her gece yatmadan önce bunun hayalini kurar ve bunun için Allah'a dua edermiş.

Bir gün bu hayalini arkadaşı Tatlısüt ile paylaşmış. Tatlısüt'e bu hayalini gerçekleştirmek için neler yapabileceğini sormuş. İki kafadar bu hayal için günlerce düşünmüşler. Sonunda çiftlik sahibinin evde olmadığı bir gece gizlice çiftlikten kaçmışlar. İlk önce orman yolundan gitmeyi düşünmüşler. Ancak, ormanın tek sahibi aslandan çok korkuyorlarmış. Çünkü aslan lezzetli çimenlere yaklaşanı ısırıyormuş. Tek gidiş yolu orman olduğu

için bu tehlikeyi göze almışlar ve heyecanla yola çıkmışlar.

Ormanda yürürken birden karşlarına karga çıkmış. Karga;

-Merhaba, nereye gidiyorsunuz? diye sormuş

Benekli;

-Ormanın derinliklerindeki lezzetli çimenleri toplamaya gidiyoruz demiş.

Karga;

-Siz hiç aslandan korkmuyor musunuz?

Tatlısüt;

-Tabi ki korkuyoruz ama çimenler o kadar lezzetliymiş ki onlara ulaşmak istiyoruz demiş.

Karga;

-O zaman size şans diliyorum. Umarım aslanla karşılaşmazsınız.

Benekli ve Tatlısüt yollarına devam etmişler, az gitmişler uz gitmişler, ormanın derinliklerindeki o lezzetli çimenlerine ulaşacaklar-ken uzaklardan aslanı görmüşler. Hemen kafa kafaya verip düşünmüşler. Aslanı korkutmak için bir plan yapmışlar. Planlarına göre, biri

diğerinin sırtına çıkıp üstlerini çalılarla kapatıp kendilerini korkunç bir canavara benzetceklermiş. Sonrasında çıkaracakları seslerle aslanı korkutup kaçıracaktı.

Tatlısüt ve Benekli planladıkları gibi birbirlerinin sırtlarına çıkıp vücutlarını çalılarla kaplayıp yüksek bir sesle aslanı korkutmayı başarmışlar. Bu plan o kadar işe yarmış ki aslan arkasına bile bakmadan korkarak kaçmış.

Tatlısüt ve Benekli kaçan aslanın arkasından çok gülmüşler. Hiç vakit kaybetmeden lezzetli çimenlere doğru koşup hepsini toplamaya başlamışlar. Topladıkları çimenleri birleştirip, dev bir torba yapmışlar. Kasenin ön kısmına iki sarmaşık bağlayıp uçlarını da kendi boyunlarına bağlamışlar. Yol boyunca gördükleri bütün lezzetli yaprak ve çimenleri torbada biriktirmişler.

Çiftliğe geri döndüklerinde bütün arkadaşları onları sevinçle karşılamışlar. O günden sonra çiftliğin adı "Benekli ve Tatisüt Çiftliği" olmuş. Çiftlikteki hayvanlar bu iki arkadaşın ormanın kralı gibi davranmışlar. Böylece çiftlikteki bütün hayvanlar ormanın lezzetli çimen ve yapraklarını afiyetle yemişler. Mutlu yaşamaya devam etmişler...

Berat Tuna BULUT - 2/A

Ege TAŞABAT

KELOĞLAN VE ARKADAŞI CÜCE

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde. Pireler berber iken, develer tellal iken. Ben ninemin beşiğini tıngır mıngır sallar iken. Ninem düştü beşikten, alını yarıldı eşikten...

Bir gün köylerin birinde bir çocuk yaşamış. Bu çocuğun adı Keloğlan'mış.

Günlerden bir gün padişah, emrinde yaşayan köylülerine askerleriyle bir haber yollamış.

Demiş ki :

- Dağların ardında yaşayan büyük ejderhanın evinden her kim içi mücevher dolu sandığı bana getirirse mücevherlerin yarısını getirene vereceğim, demiş.

Köylüler buna hem çok sevinmiş hem de çok korkmuşlar. Çünkü ejderha çok büyük ve çok korkutucuymuş. Keloğlan ve arkadaşı cüce de o sırada köyden geçmekteymiş.

Askerlerin söylediği emri onlar da duymuşlar. Fakat Keloğlan ve arkadaşı o köyde

yaşamadığı için padişahın söylediği emir onlar için değilmiş. Padişahla görüşüp bu emri yerine getirebileceklerini söylemek için saraya gitmişler. Fakat kapıda askerler duruyormuş. Durumu askerlere anlatarak padişahla görüşmek istediklerini bildirmişler. Padişah Keloğlan ve arkadaşı cüceyi yanına çağırmış.

- Anlatın bakalım, demiş.

Keloğlan da başlamış anlatmaya.

- Biz ejderhanın elinden o mücevherleri alırız, demiş.

Padişah da:

- Tamam, kendinize madem ki bu kadar güveniyorsunuz getirin de görelim, demiş.

Keloğlan ve arkadaşı cüce düşmüşler yollara.

Az gitmiş, uz gitmişler, dere tepe düz gitmişler. Keloğlan'ın kurnaz aklı sayesinde sonunda ejderhanın yanından mücevherleri alıp söz verdikleri gibi padişaha getirmişler.

Padişah da sözünü tutup mücevherlerin yarısını Keloğlan ve arkadaşı cüceye vermiş. Keloğlan ve arkadaşı cüce de bütün mücevherleri köylülere dağıtmış. Köylüler de onlara 'Kahraman Keloğlan ve Kahraman Cüce' diye alkış tutmuşlar.

MASALDA BURDA BİTMİŞ.

Ege TAŞABAT - 2/A

KARDAN ADAM VE ARKADAŞI

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde. Pireler berber iken, develer tellal iken. Ben ninemin beşiğini tıngır mıngır salları iken. Ninem düştü beşikten, alını yarıldı eşikten.

Büyük büyük ağaçların olduğu bir orman varmış. Bu ormanda hayvanların oynadığı bir

meşdan varmış. Kış mevsimi geldiğinde bu ormana çok kar yağmış.

Yine bir kış günü buraya çok kar yağmıştı. Orada oynayan hayvanlar bir kardan adam yapmışlar. Bu kardan adam bu ormanı çok sevmiş. Hiç yaz olmasını istemezmiş. Onun bir tane daha arkadaşı varmış. Günlerce aynı yerde durmaktan canları sıkılmıştı. Bu iki arkadaş uzak mı uzak bir ülkeye gitmeye karar vermişler. Macera yaşamak istiyorlarmış. Uzun bir yolculuktan sonra istedikleri yere varmışlar. Orada hiç yaz olmazmış. Çünkü orası kardan adam ülkesiymiş. Bir süre burada kalan kardan adam ve arkadaşının burada da canları sıkılmış. İki arkadaş eski yerlerine geri dönmek istemişler. Yine uzun bir yolculuktan sonra tekrar kendi ormanlarına gelmişler.

Kış geçmiş ve yaz olmuş. Bizim iki arkadaş erimşler. Diğer kış yine kar yağmış. Ormandaki hayvanlar yine kardan adamları yapmışlar. Ama bu sefer 2019'a girmişler. Yeni yıl çok güzelmiş. Kardan adam ülkesine de gitmişler. Kardan adam ve arkadaşı 2019 çok çok sevmişler.

Elif ÇAKALOĞLU - 2/A

Elif Zümra DURDU

UÇAN KAYKAYLAR

Rumeysa, İrem, Pelin ve Meryem köyde yasayan ve çok iyi anlaşılan dört kuzenlermiş. Bir gün köylerinde beraberce gezintiye çıkmışlar. En büyük kuzen olan Rumeysa abaları:

-Haydi birlikte yeni bir buluş yapalım ne dersiniz, demiş.

İrem:

-Bu harika bir fikir, peki ama ne yapacağız?

diye sormuş.

Rumeysa:

-Tabi ki uçan kaykay yapacağız, demiş.

Sonrasında Pelin ile Meryem'i, küçük oldukları için villalarına bırakmışlar ve hemen koşarak, Batuhan, Eyüp ve Mesut abilerini yardıma çağırmışlar. Birlikte tahta, tutkal, testere, tekerlek, motor ve boya almışlar. Ücreti tam 124 TL tutmuş. Güzel, güvenli camlar almışlar. Hep beraber eşyaları taşımışlar. Köpekleri Yumak da onlara küçük eşyaları taşıma da yardım etmiş. Ardından birlikte heyecanla işe koyulmuşlar. Kaykaylar sonun da tamamlanmış.

Bir süre sonra Habibe ablalarının düğününün olacağını haber almışlar. Kızlar, en havalı elbiselerini giyinmişler. Rumeysa ve İrem, ailelerinden izin alarak düğün salonuna Uçan kaykayları ile gitmişler. Düğünde sahneden hiç inmemişler. Ayakları ağrımış ama buna değmiş, o akşam çok eğlenmişler. Eve döndüklerinde uçan kaykaylarına özel bir saklama kutusu tasarlamışlar. Yumak'a da onlara eşlik ettiği için teşekkür etmişler.

Onlar ermiş muradına, biz çikalım kerevetine.

Elif Zümra DURDU - 2/A

Emin Batın ERDEM

OKYANUS MACERASI

Evel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken, pireler berber iken... Ben bağda üzüm bekler, dereye odun yükler iken, bir varmış bir yokmuş...

O gün Furkan ve arkadaşları köpekleri Fırtına ile kendi yaptıkları denizaltıya binip okyanusa açıldılar. Değişik canlılar arasında sakince ilerliyorlardı.

Tam o sırada bir ahtapot kollarını açıp kendine benzeyen denizaltıyı yakaladı. Deniz altıdakiler önce çok korktular. Sonra ahtapotun zarar vermek istemediğini anladılar. Fakat Furkan denizaltı torpili ile ahtapotu vurmak istedi. Tolga hemen atıldı:

-Dur! Yapma. O bize zarar vermeyecek. Bizi yavrusu zannediyor.

Daha sonra Furkan denizaltının rahatsız edici yüksek ses özelliğini aktif etti. Sesi duyan ahtapot denizaltıdan uzaklaştı.

Furkan ve arkadaşları bu macera ile düşünerek hareket etmenin ne kadar önemli olduğunu anladılar.

Bu anı ömürleri boyunca unutmadılar...

Emin Batın ERDEM - 2/A

Esra YILMAZ

HAYVANLARIN GÜCÜ

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde. Ormanın birinde çok iyi anlaşılan hayvanlar varmış. Bu hayvanlar hep birlikte hareket ederlermiş.

Bir gün ormana bir avcı gelmiş. Bu avcı tüm hayvanları avlamak istermiş. Hayvanlar iyi anlaşmışlar için avcıya hiç yakalanmazlarmış. Yaz mevsimi olduğu için hayvanlar çok susamış ve nehre gitmişler. O an avcı da çok susamış ve nehre gitmiş. Hayvanlar ve avcı nehirde göz

göze gelmişler. Avcı hayvanların avlamak istiyormuş. Hayvanlar kaçmaya başlamışlar. Kaçarken birkaçı avcı tarafından vurulmuş.

Hayvanlar avcının üzerine atılalım da onu korkutalım derken avcı köpeğini hayvanların üzerine salmış. Bizim hayvanlar avcının köpeğinden kaçarken tam on iki tane orman atlamışlar. On üçüncüsünde ise köpek onlara yaklaşmış, yaklaşmış ve hepsini sıkıştırarak bir ahıra sokmuş. Kapıyı da sıkıca kapatmış.

Sonra köpek, avcının evine gitmiş. Yaşananları avcıya haber vermiş. Avcının evi ormanda olduğu için gelmek ve gitmek kolay oluyormuş. Köpek ve avcı, hayvanların olduğu yere gelip hayvanlar kaçmasınlar diye ipe bağlamışlar. Hayvanlar çok kızgın oldukları için birbirlerine suçu atmışlar. Sonra ekip olamadıkları için bir türlü bağlandıkları ipi çözememişler. Köpek ve avcı birlikte çalıştıkları için başarılı olmuşlar. Hayvanlara hem gülmüşler hem de dalga geçmişler. Hayvanlar iyice sinirlenmiş ve kendi aralarında kavga etmeye başlamışlar.

Avcı düşünmüş:

-Acaba bu hayvanları satsam mı? Yesem mi? bilemedim. En iyisi yiyeyim, demiş. Hayvanlar bunu duyunca hemen ekip çalışması yapmışlar. Birbirlerinin ipini çözmeye başlamışlar. Ve iplerden kurtulmuşlar. Avcı ne olduğunu anlamadan, hayvanlar avcıdan kaçıp özgür hayatlarına devam etmişler.

Esra YILMAZ - 2/A

Eşref Burak BARAÇKILIÇ

OYUNCAKÇI DÜKKANI

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde bir oyuncakçı varmış. Bu oyuncakçı dükkanında bir sürü oyuncaklar varmış.

Bir gün dükkanın sahibi akşam olunca dükkanı kapatıp evine gitmiş. Oyuncaklardan Vudi, Robin ve Demir buldukları raftan inmişler. Dükkanın kapısını açıp dışarı çıkmışlar. Dışarıda epeyce dolaştıktan sonra canları sıkılmış. Biraz daha macera yaşayalım diye düşünmüşler. Yerde bir işaret görmüşler. Bu bir ayak

iziymiş. Bu ayak izini takip ederek ilerlemişler. Karşlarına kocaman bir kapı çıkmış. Vudi ve Demir korkmuşlar ve geri dönelim demişler. Robin ise içeri girelim, diye ısrar etmiş. Aralanmış kapıdan gizlice içeri girip gördüklerine inanamamışlar. Burası bir devin sarayıymış. Muhafızlar bizimkileri yakalayıp devin huzuruna çıkarmışlar. Ayakları titreyen arkadaşlara dev sormuş:

Buraya nasıl geldiniz?

Robin cevap vermiş:

Dükkanında canımız sıkıldı. Biraz dolaşalım derken kendimizi burada bulduk, demiş.

Dev ise sinirlenip izinsiz sarayıma girdiğiniz için sizi cezalandırmam gerekiyor, demiş. Ayakları titreyen üç arkadaş cezalarının neler olacağını düşünürken dev:

Bu gece bütün sarayı temizleyeceksiniz. Sabah olunca da bu kasabadaki bütün çocukları eğlendireceksiniz, diye cezalarını söylemiş.

Cezalarını kabul etmek zorunda kalan üç kafadar sabaha kadar devin sarayını temizlemişler. Sabah olunca da kasabanın meydanına gelen çocukları eğlendirip oyuncakçı dükkanının yolunu tutmuşlar. Yorgunluktan oyuncak raflarına zorlanarak çıkan kafadarlar bir daha böyle bir maceraya kalkışmamaya söz vermişler. Ama çocukları eğlendirdikleri için de çok mutlu olmuşlar.

Eşref Burak BARAÇKILIÇ - 2/A

Gülnihal BİLGİN

DENİZ CANLILARININ HAYKIRIŞI

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde. Bir aile bir gün pikniğe gitmeye karar vermişler. Piknik hazırlıklarına başlamışlar. Yiyecekler, içecekler, kilimler... Heyecanla hepsini hazırlamışlar. Özellikle çocuklar sabırsız ve heyecanlılarmış. Hazırlıklar bitince yola çıkmışlar. Az gitmişler, uz gitmişler. Dere tepe düz gitmişler. Az sonra bir kumsala varmışlar. Kumsalda her şey hazır olduğunda piknik örtüsünü yere serip yemeklerini hazırlamışlar ve yemeye başlamışlar. Yerde yemek yemek çocukların çok hoşuna gitmiş. Ara sıra evde de böyle yerde yemek için annelerinden söz almışlar.

Yemekleri bittikten sonra sofralarını toplamışlar. Maalesef çöplerini denize atmışlar. Denizdeki canlılar bundan rahatsız olmuşlar ve konuşmaya başlamışlar.

Deniz kabuğu:

-Şu insanlar var ya, deniz canlılarını hiç düşünmüyorlar.

Turuncu balık:

-Doğru söylüyorsun deniz kabuğu. İnsanlar bizi hiç düşünmüyorlar.

- Deniz yosunu:

-Buna bir çare bulmalıyız arkadaşlar, yoksa hepimiz pis atıklardan öleceğiz, demiş.

-Peki ne yapacağız, demiş deniz kabuğu.

Turuncu balık:

-Bir plan kuralım, demiş.

Hep beraber düşünmüşler, taşınmışlar.

Deniz yosunu:

-Bulduuuuuum! İşte! İşte bulduuuuuum, demiş.

Turuncu balık:

Dur, dur ne buldun söyle de öyle sevin, demiş. Deniz yosunu anlatmaya başlamış.

-Önce insanlar geldiklerinde onlara bir gösteri yapacağız. Onlara neler yaşadığımızı anlatacağız. Birkaç gün sonra insanlar tekrar gelmişler piknik yapmaya. Yemeklerini yedikten sonra deniz canlıları yüzeye çıkıp:

-Merhaba, demişler. İnsanlar çok şaşırılmışlar. Canlılar devam etmişler anlatmaya:

-Siz insanlar denizlere hep çöp atıyorsunuz. Bu yüzden arkadaşlarımızdan bazıları hastalanıp ölüyor. Yavrularımızın yaşama hakkına engel oluyorsunuz. Kimimiz hastalanıyoruz. Aslında insanlar bizi yediklerinde kendileri de hastalanıyorlar. Artık denizlere çöp atıp bizi üzmemin" demişler.

İnsanlar yaptıklarından çok utanmışlar ve bir daha denize çöp atıp doğayı kirletmemişler.

Gülnihal BİLGİN - 2/A

İsrâ BAYRAKTAR

KONUŞAN KİTAPLAR VE ALEYNA

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde,
develer tellal iken, pireler berber iken...

Ben bağda üzüm bekler, derede odun
yükler iken, bir varmış bir yokmuş... Masalın
yalanını mı olurmuş. O yalan bu yalan, fili yut-
tu bir yılan...

Bu da mı yalan? derken; sabahleyin erken,
keçiler koyunları tıraş ederken, tahta kurusu
söz çalar, sıçan cirit atar iken, çıkmış bir koca

karı ortaya... En sonunda açmış ağzını yum-
muş gözünü. Bir laf etmiş bir laf etmiş... ba-
kalım ne laflar etmiş..

Bir varmış bir yokmuş, Aleyna diye bir kız
varmış, Aleyna bir gün kitap okumak istemiş.
Annesi de kitaplarla arkadaş olsun diye ona
kütüphaneden istediği kitapları almış. Aley-
na annesinin aldığı kitaplardan birini okumak
istemiş, okumaya başlarken kitap bir anda
konuşmaya başlamış. Kitap Aleyna 'ya demiş
ki:

- Merhaba Aleyna, nasılsın?

-Aleyna da şaşkınlıkla sen konuşa biliyor
musun? diye sormuş.

-Evet ben konuşabilirim, demiş.

Aleyna'yla kitap arkadaş olmaya başlamış-
lar.

Ve sonra da kitap kendisini okumaya baş-
lamış, Aleyna annesinin ona aldığı kitapları
her gün heyecanla okuyormuş. Kitaplarla çok
güzel arkadaş olmuşlar. Mutlu mesut zaman
geçirmişler. Çok güzel bağ kurmuşlar. O gün-
den sonra beraber oyunlar oynamışlar ve ko-
mik masalarla kahkahalar atmışlar.

İsrâ BAYRAKTAR - 2/A

Louai SWİDAN

YAVRU AYI VE AİLESİ

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde
kalbur saman içinde ormanın birinde bir ayı
ailesi yaşarmış. Bu ayı ailesinin bir yavru ayısı
varmış. Bu yavru ayı hiç temiz değilmiş. Yavru
ayı göğüslerini, tabağını ve giysilerini hiç te-
mizlemezmiş.

Bir gün okuldan döndüğünde çok acıkmış-
tı. Annesi ve babası yemek yiyormuş. Annesi
ona tabak koymamıştı.

Yavru ayı sormuş:

- Anne benim tabağım nerede?

Annesi:

-Senin bütün tabakların kirli diye sofraya
koymadım, demiş. Yavru ayı buna hem çok
şaşırmış hem de üzölmüştü.

Ertesi gün arkadaşının doğum günüyümüş.
Yavru ayı annesine giysilerim nerede? diye
sormuş. Annesi ona bütün giysilerin kirli oldu-
ğunu söylemiş.

-Sen hiç giysilerini çamaşır makinasına
koymadığın için kirli kalıyor, demiş. Ama anne
ben arkadaşımın doğum gününe gitmek isti-
yorum, demiş. Karar senin demiş annesi. Ve
bizim yavru ayı pis göğüsleriyle doğum günü
partisine gitmiş. Hiç kimse onu ellememiş.
Üzölerek, telaşla eve dönmüş.

Eve döndüğünde annesi ona demiş ki:

-Şimdi dersini aldın mı? demiş. Yavrunun
dersini aldığını düşünerek onu yıkayıp yeni
giysiler giydirmiş. Ve onu doğum gününe tek-
rar göndermiş. Herkes onunla oynayıp mutlu
mutlu bir doğum günü geçirmişler. O günden
sonra bizim yavru ayı temizlik kurallarına uy-
maya başlamış.

Louai SWİDAN - 2/A

Mehmet Agah ADATEPE

AYŞE NİNE

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde. Develer tellal iken, pireler berber iken ıssız bir köyde bir nine yaşarmış. Bu ninenin adı Ayşe nineymiş. Bu köyün sakinleri bu nineyi çok severlermiş.

Bilgili Ayşe ninemiz herkesin yardımına koşar, insanlara yardım etmekten hoşlanırmış. Ama bu yardım karşılıksız değilmiş. Ayşe nine insanlara karşı iyi olursam bir gün işim düş-

tüğünde insanlar da bana bakar diye yardım ediyormuş.

Bir gün gökler delinmiş, yerler su altında kalmış. Köy halkı korkuyla olanları izlemiş. Günlerce kimse evlerinden çıkamamışlardı. Yardımsever Ayşe nine, hastalanıp yataklara düşmüş. Bir tas çorba getireni olmamış. Kendi kendine bakmaktan başka çaresi yoktu. Ayşe nine insanlara o kadar iyilik yapmıştı ama kimse ona yardıma gelmemişti. Kendi kendine düşünmüştü, bana kimse niye bakmıyor diye? Neden benimle ilgilenmiyorlar?

Oysa ki Ayşe nine karşılıksız yapsaydı yaptıklarını, insanlar onu daha çok sever daha çok yardım ederlerdi.

Artık bunu anlamıştı Ayşe nine. Ayşe nine güzel bir sabaha uyanmıştı. İyileşmişti. Sağlıklı ve mutluydu. Ne yapması gerektiğini biliyordu artık. Yardım edeceği insanlardan bir beklentisi olmadan yardım ediyordu. Köy halkı Ayşe nineyi daha çok sevmişlerdi. Ayşe nine ve köy halkı mutlu mesut yaşamaya devam etmişlerdi.

Mehmet Agah ADATEPE - 2/A

Mehmet Ali GÖKTEPE

KÖYDEKİ KITLIK

Bir varmış, bir yokmuş bir köy varmış. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde bir köy varmış. Bu köyde çok kıtlık olurmuş. Bu kıtlığın nedeni ise köylülerin tembel olmasıymış. Tembellikten tarlalarını ekip biçmiyorlarmış. Çeşmelerindeki suları kuruyormuş. Böyle olunca da açlıktan ve yokluktan kurtulamıyorlarmış.

Bir gün kral köylüleri meydana davet etmiştir. Onlara köydeki kıtlığı anlatmış. Böyle

giderse açlıktan öleceklerini söylemiş. Onlara, tarlalarına tohum ekmelerini, büyüyen ürünlerini biçip yiyecek haline getirmelerini önermiş.

Bazı köylüler ise diğer köydekilere savaş açalım, onlardan yiyecek ve ihtiyaçlarımızı alırız, demişler. Kral bu durumu kabul etmemiş. Köylüler neden? diye sormuşlar.

Kral şöyle demiş: Çünkü biz iyi olmalıyız. Sizin dediğinizi yaparsak çok hatalı davranmış oluruz, demiş. Köylüler araların da fısıldayarak kral doğru söylüyor, demişler.

Birkaç köylü aralarında çalışma planı yapmışlar. Diğer köylüler de tamam demişler. Planları şöyleymiş:

İlkbahar gelince tarlalarına tohum ekecekler, sonra büyüyen tohumları sulayacaklar. Tohumlar ürün verince de biçip yiyeceklerini sağlayacaklarmış.

Bunu duyan kral çok sevinmiş. Köylülerin artık çalışarak tembellikten kurtulacaklarına çok sevinmiş. Bütün köylüleri altınla ödüllendirmiş.

Mehmet Ali GÖKTEPE - 2/A

Mehmet Emir BIYIK

YAĞMUR YERİNE PARA

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde Keloğlan adında biri varmış. Temiz kalpli, yardımsever ve herkese iyilik yapmaya bayılıyormuş. Ne var ki Keloğlan çalışmayı hiç sevmemiş. Tembel tembel oturmak sanki onun göreviymiş. Anası bundan dolayı Keloğlan'a çok sinirleniyormuş. Anası bir iş buyurduğunda hiç umursamıyormuş.

Bir gün anası bir sopa alıp git de çalış diyerek Keloğlan'ı evden kovalamış. Keloğlan eşeğine binmiş. Az gitmiş uz gitmiş, dere tepe düz gitmiş. Bir şehre gelmiş. Orada yaşamaya başlamış. Bir gün çok güçlü bir yağmur yağmış. Keloğlan'ın da evi yokmuş. Ağaçların altında yatıp kalkıyormuş. Üstü sırsıklam olmuş.

Sonraki gün kandilmiş. O gün de aynı yağmur yağmış. Keloğlan o gün kandil olduğu için dua etmiş, duası şöyleymiş:

-Allah'ım yağmur dursun onun yerine para

yağsın, demiş. Bu arada dileğinin kabul olması için dua etmeye devam ediyormuş. Hava sanki ılık olmaya başlamış. Ya da Keloğlan'a öyle geliyormuş. Birkaç dakika sonra birdenbire yağmur yerine para yağmaya başlamış. Bu şehirdeki insanlar da Keloğlan gibi tembellermiş. Keloğlan ve etrafındakiler sevinçle gökten yağın paraları toplamaya başlamışlar. Her defasında gökten yağmur yerine para yağıyormuş. Herkes çok mutluymuş.

Günler günleri kovalamış. Topladıkları altınlarla geçiniyorlarmış. Yavaş yavaş altın yağmurları azalmaya başlamış. Yağmur yağmadığı için çeşmeler de kurumuş ve hiç su içememişler. Her yer para olmuş. Eğer böyle giderse bütün şehir susuzluktan ölecekti.

Bunun yanlış olduğunu anlayan Keloğlan ve etrafındakiler bu sefer su için dua etmeye karar vermişler.

Herkes ellerini açıp dua etmiş. Ama bu dua para için değil, bu sefer yağmur yağması içinmiş. Yağmurun yağması çok da kolay olmamış. Yağmur için günlerce dua etmişler. Günler günleri kovalamış. Umutlarını kaybetmeye başladıkları sırada gözlerine inanamamışlar. Damla damla yağmur yağmaya başlamış. Herkes içinden bir oh çekmiş.

Hatalarını anlamışlar. Çalışarak kazanmanın önemini anlamışlar ve mutlu mutlu yaşamışlar. Anasını özleyen Keloğlan da evinin yolunu tutmuş.

Mehmet Emir BIYIK - 2/A

Mehmet Emre UYSAL

KIZ KULESİNDEKİ DEV

Bir varmış, bir yokmuş...Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, pireler berber iken, develer tellal iken, ben ninemin beşiğini tıngır mıngır sallar iken...

Ninem düştü beşikten, alını yarıldı eşikten...

Bir gün bir aile Kız Kulesi'ne gidiyormuş. Gemiye binmişler, gemide hep birlikte elma yemişler. Yaklaşınca ailenin küçük kızı 'Gel-

dik!' diye bağırmış. Kız Kulesi'ne girmişler ve 500 yıl önceye gitmişler...

Çürük taşlarla kaplı bir yapının içindeymişler. Sonra orada bir dev karşlarına çıkmış. Onları çok korkutmuş. Dev, onlardan binlerce altın istemiş. 'Eğer altınları getirmezseniz sizi aslan kafesine atacağım!' demiş. Küçük kız ve ailesi daha çok korkmuş. Dev onlara altınları nerede bulacağını söylememiş tabii. O yüzden devi yenmek için bir plan kurmuşlar...

Öncelikle baba, dev ile konuşmak istemiş. Dev de kabul etmiş. Baba deve neden altın istediğini sormuş. Dev çok yemek yediğini, bu yüzden çok paraya ihtiyacı olduğunu söylemiş. Küçük kızın babası deve, denizde çok sayıda balık olduğunu, balık tutup yiyerek de yaşayabileceğini söylemiş. Dev daha önce hiç balık yememişti. Babası dev için balık tutmuş ve pişirmiş. Dev balıkları çok beğenmiş ve onları salıvermiş.

Bütün aile tekrar elmalarını ısırap gerçek zamana geri dönmüşler...

Mehmet Emre UYSAL - 2/A

Mehmethan ÇAKIR

TARIK İLE KARDAN ADAMIN MACERASI

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken, pireler berber iken... Ben bağda üzüm bekler, derede odun yükler iken, bir varmış bir yokmuş...Allah'ın kulu çokmuş.

Günlerden bir gün hiç kar yağmayan şehre o gece kar yağmıştı. Tarık, sabah uyandığında gözlerine inanamadı. Hemen ailesini uyandırıp aceleyle kahvaltılarını yaptılar. Bir an önce bahçeye çıkıp kar oynamak istiyordu. Kahvaltıdan sonra Tarık hemen arkadaşlarını toplayıp kardan adam yapmaya karar verdiler. Çocuklar kar tanelerinin birleştiğini görünce çok mutlu olmuşlardı. Çünkü kar taneleri çocuklarla oynamak için o şehre gelmişler, doyasıya oynamışlardı.

Zaman çok hızlı geçiyordu ve akşam olmuştu. Bütün herkes evine gidip dinlenecekti. Tarık eve gideceği zaman kardan adam üşümesin diye şapkasını başına takmak istedi. Tam o sırada kardan adam canlanıp Tarık'ın kulağına:

-Biraz daha kalsana, diye fısıldadı. Tarık şaşkırdı.

-O da ne? Kardan adam konuşuyor, dedi.

Kardan Adam:

-Arkadaş olalım mı, dedi.

Tarık:

-Olur, dedi.

Kardan Adam onu havalara atıp diğer kar taneleri ile tanıştırdı. Bulutlarla gezip tozdu- lar. Tarık kar taneleriyle gökyüzünde dolaştık- tan sonra tekrar yere indi. Kardan adam Tarık ile arkadaş olmaktan çok mutluydu. Uzun za- mandır hiç bu kadar eğlenmemişti. Sevincin- den Tarık'a sınıksı sarıldı.

Tarık:

-Donuyorummm, dedi.

Kardan Adam:

-Tamam. Bir dahakine daha dikkatli olur, canını yakmam, dedi.

Sonra uzaklardan bir ses duydular. Tarık'ın annesi Tarık'ı yemeğe çağırdı. Tarık koşarak eve döndü. Tarık yemeğini yiyip annesi onu yatağına yatırdı. Tarık çabucak uyumuştı. Çünkü o gün çok yorulmuştu. Gökyüzüne bile çıkmıştı. O gece Tarık rüyasında kardan adam ile oynadıklarını gördü. Sabah olunca pencereye doğru koştu. Kardan Adam çok- tan erimişti bile.

Tarık, yeni kardan adam yapıp onunla oy- namayı şimdiden hayal etmeye başladı.

Mehmethan ÇAKIR - 2/A

ÇOCUK VE MAYMUN

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde. Bir çocuk varmış. Bu çocuk hep yazı severmiş. Çünkü bu çocuk yazın hep denize gidermiş.

Bu çocuk ormanda yürümeyi de çok se- vermiş. Bir yaz günü ailesine haber verme- den ormanda yürümeye karar vermiş. Orman o kadar güzelmiş ki yürüdükçe yolunu kay- betmiş, korkmaya başlamış. Yalnız yürüyüş yaptığı için çok pişman olmuş.

Birden karşına bir maymun çıkmış.

Maymun demiş ki: Hey, hey kayboldun mu çocuk, korkma, seni evine götürüyüm, demiş.

Çocuk demiş ki içinden: Maymun ne kadar zeki. Ben daha önce bir sürü hayvan gördüm. Bu kadar zeki değillerdi, diye geçirmiş için- den. Acaba beni kandırıyor mu diye de aklı- dan geçirmiş. Ama başka çaresi olmadığı için maymuna tamam demiş.

Maymun hemen bu çocuğu alıp ailesinin yanına götürmüş. Çocuğa bir daha yalnız ba- şına ormanda dolaşmamasını söylemiş. Çocuk da maymunun bu sözlerini doğru bulmuş. Bir daha yalnız başına ormanda dolaşmamış.

Mete ASLAN - 2/A

Miray YILMAZ

KAYAN YILDIZIN MACERASI

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde. Kalbur saman içinde. Filler ağaçtan elma toplar iken, geceleyin bir yıldız kaymış. O yıldızın adı Işıltı'ymış. Anne ve babası kayarak yukarı yanlarına gelmesini söylemişler. Artık kayma zamanı ona gelmişti.

İlk defa kaydığı için biraz korkuyormuş. Babası ve annesi ilk defa kaymasından dolayı korkmanın normal olduğunu anlatmışlar. Kayarken başka yere gitmemesini, yanlarına gelmesini söylemişler. Işıltı yine de onları dinlememiş. Işıltının sırası gelince titreyerek kaymış. Ailesini dinlemediği için yukarı, ailesinin yanına gelememiş. Düşünmüş, düşünmüş. Bir şey bulamamış. Aşağı doğru kaymış.

Gide gide yeryüzüne inmiş. Ne yapacağını düşünmüş. Geri nasıl gideceğini bilemiyormuş. Zürafayla tanışmış ama hala çözümünü bulamamış. Düşünmüş taşınmış, çözüm bulamamış. Maymuna danışmış.

-Geri nasıl dönerim, diye sormuş. Maymun da yardımcı olamayacağını söylemiş. Sonra yardımcı yıldızlar gelmiş onu alıp evine götürmüşler.

Miray YILMAZ - 2/A

Muhammed Burak KANAT

KÜÇÜK AYILAR

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken, pireler berber iken. Ben bağda üzüm bekler, derede odun yükler iken, bir varmış bir yokmuş. Masalın yalanı mı olurmuş. O yalan bu yalan, fili yuttu bir yılan. Bu da mı yalan? Derken sabahleyin erken, keçiler koyunları tıraş ederken, tahta kurusu söz çalar, sıçan cirit atarken, çıkmış bir kocakarı ortaya... En sonunda açmış ağzını yummuş gözünü. Bir

laf etmiş, bir laf etmiş ...Bakalım ne laflar etmiş.

Bir zamanlar ormanda bir ayı ailesi yaşamış. Bu aile küçük bir aileymiş. Anne, baba ve iki küçük yaramaz ayıdan oluşmuş.

Bir gün anne ve babaları sabahleyin erkenden yavrularına yemek getirmek için inlerinden ayrılmışlar. Küçük yaramaz ayılar dayanmayıp annelerini ve babalarını aramaya çıkmışlar. Ve ormanın derinliklerinde kaybolmuşlar. Bir tilki sürüsü ile karşılaşmışlar. Korkudan ne yapacaklarını bilemeyip ağlamaya başlamışlar. Yiyecek bulmadan dönen anne ve baba ayılar telaşlı bir şekilde inlerine girmişler. Bir bakmışları bir de ne görsünler küçük ayılar inlerinde yok. Hava kararmaya başlamış, küçük yaramaz ayılar acıkmış, ürkmüş ve korkmuş bir şekilde bir ağaç kütüğüne sığınmışlar. Baba ayı telaşlı ve endişeli bir şekilde ormanda ilerlemeye başlamış. Küçük ayılar babalarının seslerini duyunca saklandıkları kütükten çıkmışlar. Ve babalarına sarılmışlar.

Baba ayı yol boyunca küçük yaramazlara nasihat ederek evlerinin yollarını tutmuşlar. Bir daha babalarına inlerinden çıkmayacaklarına söz vermişler.

Muhammed Burak KANAT - 2/A

Muhammed Salih
ÖZKAYA

ENES ASLAN VE SİNEK

Bir varmış bir yokmuş evvel zaman içinde, kalbur saman içinde. Kaf Dağında mantardan evler varmış. Bu mantar evlerin birinde Enes yaşarmış. Arkadaşı da aslanmış.

Aslan büyük sarayda yaşarmış. Enes'in mantar evi köydeymiş. Sık sık aslan kardeşin yanına gidiyormuş. Aslanla çok iyi anlaşılan Enes bir gün yine aslan kardeşin yanına gittiğinde aslandan yemek istemiş. Aslan kardeş hayır demiş. Enes buna çok şaşırılmış.

Sebebini sorduğunda Aslan:

-Çünkü benim de yemeğim tükendi, demiş.

Enes:

-Niye, demiş.

-Bilmiyorum ama birisi gelip yemeğimi alıyor, kimlerin olduğunu anlayamıyorum, demiş aslan.

Enes:

- Sinek kardeş almış olabilir mi? demiş.

Daha önce hiç bu aklına gelmemişti aslanın.

Aslan:

-Hım, o sürüsüyle buraya yeni taşındı. Yuvasında yemeği olmayabilir, demiş.

Enes:

-Onunla beni tanıştıracabilir misin? demiş.

-Aslan da olur demiş.

Enes:

Peki ya sineğin evi nerede? Hemen senin sağında ki ev demiş, aslan.

Sinek:

- Hoş geldiniz evime, demiş. İçeriye geçmek ister misiniz, demiş.

-Yok sağ ol demişler. Ve direk konuya girelim demiş aslan.

-Yemeğimi siz mi aldınız? diye sormuş.

- Evet ben aldım demiş sinek. Enes de aynı soruyu sormuş sineğe. Sinek de çünkü benim ve arkadaşlarımdan hiç yemeği yok. Böyle giderse açlıktan ölecek sürümüz, demiş.

Enes de, bize söyleseydin daha iyi olurdu. Sürünün ihtiyacı olan yemekleri biz size verdik, demiş.

Sinek yaptığından çok utanmış. Bir daha böyle yapmamaya söz vermiş.

Muhammed Salih ÖZKAYA - 2/A

Osman Emir OKAY

KELOĞLAN İLE DEV

Bir varmış, bir yokmuş, az varmış çok yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken, pireler berber iken. Ben nimenin beşiğini tıngır mıngır salları iken, ninem düştü beşikten, alını yarıldı eşikten. Bereketli köylerin birinde Keloğlan diye bir oğlan yaşamış. Yakın köylerden birinde sürekli koca bir devden bahsedilir olmuş. Bu dev köylülere hiç rahat vermezmiş. Köylülerin yemeklerini, eşyalarını ve altınlarını, almış.

Keloğlan karar vermiş koca dev bulmaya. Keloğlan eşeği Karakaçan ile az gitmiş, uz gitmiş dere tepe düz gitmiş. Bir bakmış ki Karakaçan ortalarda yok. Keloğlan bu sefer de eşeğini aramaya koyulmuş. Aramış aramış bulamamış. Yol onu terkedilmiş bir kulübeye çıkarmış. Keloğlan kulübede bir harita bulmuş. Harita onu sandığa götürmüş. Bir de ne görsün karşısında Koca dev!

Dev, Keloğlan'ı görünce:

* Sen de Kimsin? Gel buraya Ne işin var burada? demiş.

Keloğlan biraz korktuğu için hemen doğru cevap verememiş ve şöyle demiş;

* Ormanda dolaşırken eşeğimi kaybettim. Onu ararken yol beni buraya çıkarttı. Buralarda bir eşek gördün mü koca dev? Demiş

Dev:

- Eşek mi? Nereden bileyim görmedim, demiş.

Koca dev iri cüssesine rağmen, daha önce yaşadığı bir olaydan dolayı eşekten korkar, yaklaşamazmış. Eşek birden arkadan yaklaşır bağırınca dev telaşla kaçmaya başlamış. Keloğlan da sandığı açmış ve köylünün altınlarını bulmuş. İçindeki altınları da köylüye dağıtmış. Bunu gören Köylüler Keloğlan'ı kahraman seçmişler. Ve bundan sonra bütün köylüler huzur içinde yaşamışlar.

Osman Emir OKAY - 2/A

Ravza Gül YÜCE

KIZ KULESİ

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken, pireler berber iken... Ben bağda üzüm bekler, dereye odun yükler iken, bir varmış bir yokmuş... Masalın yalan mı olurmuş. O yalan bu yalan, fili yuttu bir yılan... Bu da mı yalan? derken; sabahleyin erken, keçiler koyunları tıraş ederken, tahta kurusu saz çalar, sıçan cirit atar iken, çıkmış bir koca karı ortaya... En sonunda açmış ağzını yummuş gözünü. Bir laf etmiş, bir laf etmiş... Bakalım ne laflar etmiş.

Bir tane kral varmış. Bu kralın bir tanecik kızı varmış. Kızın adı Lale'ymiş. Hiç kardeşi ve arkadaşı olmadığı için çok sıkılıyormuş. Lale hep Kız Kulesi'ni merak edermiş. Bu merakını babasına söylemiş.

-Babacığım ben Kız Kulesi'ni merak ediyorum. Oraya gidebilir miyiz? demiş.

Babası:

-Tamam kızım ama bir şartım var. Başka yere gitmek yok, demiş.

Lale:

- Tamam baba, Kız Kulesi'nden başka bir yere gitmeyeceğim. Ama benim de bir şartım var, demiş.

- Neymiş bakalım o şart?

- Otobüs ile gitmek istemiyorum. Vapur ile gitmek istiyorum. Ve sen beni vapura kadar götüreceksin, demiş.

- Tamam vapur ile gidersin ama yanına elma al yoksa acıkırsın, demiş babası Lale'ye.

Lale:

- Tamam babacığım. Yanıma elma alırım, demiş.

Babası:

Lale'yi vapura kadar götürmüş. Lale vapura bindiğinde babası:

-Hadi o zaman durma, git, demiş.

Lale, iki saat sonra Kız Kulesi'ne varmış. Kız kulesini gezmeye başlamış. Ne kadar da güzel şeyler varmış. Tam oradaki bir süse doku-
nacakken bir tane cüce gelmiş.

-Ona sakın dokunma, o kırılır, demiş.

- Lale çok şaşırılmış.

- Sen de nereden geldin, demiş.

-Ben bu gördüğün tarihi eser çaydanlığın içinden çıktım, demiş.

-Demek sen oradaydın. Evet demiş, cüce. Cüce Lale'den korkmuş. Lale de cücenin korktuğunu anlamış.

Ona demiş ki:

- Benden korkmana gerek yok. Seni eve götürürsem arkadaş oluruz. Hem burada da yalnız kalmazsın. Benim de arkadaşına ihtiyacım var. Çaydanlığın içine saklanmana gerek kalmaz. İzin verirsen seni bizim eve götüreceğim.

Cüce:

- Tamam, demiş. Beraber Lalelerin evine gitmişler. Lale ile cüce birlikte çok güzel oyunlar oynamışlar. Artık Lale'nin canı hiç sıklıymıyormuş.

Ravza Gül YÜCE - 2/A

KIŞ BABA VE TORUNUNUN KARDAN ADAMLARI

Kış varmış, yaz yokmuş. Bir evde kış baba ve torunu birlikte yaşıyorlarmış. Kış baba torununu çağırılmış. Torununa demiş ki:

* Ben erkek kardan adam yapacağım, sen de kız kardan adam yap. Hem bana yardımcı olursun sana da öğlence olur, demiş. Torunu tamam demiş. Birlikte çalışarak kardan adamları bitirmişler. Yirmi kardan adam yapmışlar. Kardan adamlardan on bir erkek, dokuz kız olmuş.

Kış baba seçmeye kalkışmadı. Birisinin kafasına kova, başkasının kafasına çaydanlık koydu. Diğerinin kafasına havuç, birinin kafasına da balon, birinin kafasına tişört, birinin kafasına ayakkabı, birinin kafasına boya kutusu, birinin kafasına gözlük, birinin kafasına kalem kutusu, birinin kafasına kağıt takmıştı.

Kış babanın torunu ise birisinin kafasına şapka, üstüne önlük giydirmiş. Diğerinin kafasına taç, üstüne de elbise giydirmişti. Diğerine yine şapka ve elbise giydirmişti. Başkasının kafasına yine taç ve önlük giydirmişti.

Başkasının kafasına taç, altına ise tişört ve pantolon giydirmişti. Diğerinin şapka ve pantolonla birlikte de tişört giydirmişti. Başkasına şapka ve elbise giydirmişti.

Sonunda kardan adamları giydirmeyi bitirmişlerdi. Kış Baba kardan adamlar için sihirli havuç getirmiş. Havuçları kardan adamların burnuna takmaya başlamışlar. Erkeklerle ne lazım olacağı belliymiş. Kızlar karşılıklarına hemen ayna istemişler. Birisi burnu küçük olduğunu söylemiş. Kardan adamların biri sormuş:

- Biz neden güneşlenmedik, diye sormuş.
Kış Baba'nın torunu demiş ki:

Güneşlenirseniz sonunuz ne olacağı belli. Eriyeceğinizi bilmiyor musunuz? demiş.

Bu sözlerden sonra diğer kardan adamlar susmuşlar. Toruna senin okuluna gelebilir miyiz? demişler. Torun da tamam demiş. Ardından okulun nerede olduğunu göstermişler ve herkes okula koşmuş.

Safiya YILMAZ - 2/A

KARDAN ADAM DEV VE PENGUEN

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, güzel bir kasabadaki mantar evde Akif adında bir çocuk yaşıyormuş. Sonbahar geçip kış geldiğinde kasabaya kar yağmaya başlamış. Akif kar yağdığı için çok sevinmiş ve dışarı çıkmış. Biraz oynadıktan sonra dolaşmaya karar vermiş. Gitmiş, gitmiş ve durmuş. Bir de ne görsün sevinçli bir kardan adam, ağlayan dev ve yanlarında duran bir penguen varmış.

Akif şöyle sormuş:

- Neden ağlıyorsun dev? Dev, Akif'e çok üzüldüğünü söylemiş. Kardan adam da kar yağdığı için mutlu olduğunu belirtmiş. Kardan adam ve dev tartışma içindelermiş. Dev havanın güneşli olmasını istiyormuş, kardan adam da kar yağışının devam etmesini istiyormuş. Penguen de bir çözüm bulmak istiyormuş. Akif bu duruma çok üzülmüş ve penguenle birlikte sorunu çözmek için düşünmeye başlamışlar. Penguen çok akıllıymış. Akif'e güneş ile anlaşma yapabileceğini ve güneşten devin yanında sürekli durup onu ısıtmasını istediğini söyleyebileceğini anlatmış. Akif buna çok şaşırılmış. Hemen bunu nasıl yapabileceği hakkında kafasına bir sürü düşünce gelmiş ve en sonunda penguen sormuş:

- Bu nasıl olacak?

Penguen özel güçlerinin olduğunu ve güneşle iletişim kurabildiğini söylemiş. Akif'le penguen birlikte güneşin yanına gitmişler. Akif olanları güneşe anlatmış. Güneş çok iyi kalpliymiş. Devi sürekli ısıtabileceğini ve kardan adam için de sürekli kar yağdırabileceğini söylemiş.

Penguen ve Akif çok mutlu olup güneşe teşekkür ettikten sonra geri dönmüşler. O günden sonra dev kendi güneşiyle, kardan adam da kar yağışıyla hayatına devam etmiş.

Selim TÜRKMEN - 2/A

3/A

ERGUVANLAR

Gülşen ALTUĞ

3/A SINIF ÖĞRETMENİ

ÇOCUK

Ağaç yaşken eğilir ama,
Eğilmesin hiç başı,
Olmasın ruhu aç,
Eksik olmaz hiç aş.

Çocuk büyürken büyütür,
Hem anneyi hem babayı,
Öğrenirken öğretir,
Hayal kurmayı, uçmayı.

Kanatları olsun çocukların,
Büyürken ağaç gibi,
Dalları uzansın göğe,
Gölgesinde büyüsün insanlık çiçekler gibi.

Olmasa da milyonları,
Olmasa da oyuncakları,
Dursun boynunda madalyon gibi vicdan,
Razı olsun yeter Yaradan.

Gülşen Altuğ - 3/A Sınıf Öğretmeni

Yusuf KARAER

YARDIMLAŞMA

Herkes yardımlaşınca sevap kazanır,
Bazen de küsler barışır,
Ne güzel yardımlaşma.

Yardımlaşma herkesi mutlu eder,
Bütün Müslümanlar yardımlaşır,
Ne güzel yardımlaşma.

Engellilere yardım ederler,
Yaralılara da yardım ederler
Ne güzel yardımlaşma.

Bitkilere ve hayvanlara yardım ederler,
Her canlının yardımına koşarlar,
Ne güzel yardımlaşma.

Yusuf KARAER - 3/A

Mustafa Kayra YAVRU

SEVGİ

İnsanların içinde,
Bir dolu sevgi,
Kalp pompalar sevgiyi,
Hayat güzelleşsin diye.

İçimizde olmadı mı sevgi,
Hayat küser bize,
Allah vermiş sevgiyi,
İnsanlar gülsün diye.

Sen Dünya'nın en sevgi dolu kişisisin,
Çocukların sevgisi, neşesisin,
Müslümanların yüreğisin,
Bizim peygamberimizsin.

Ey büyük Allah'ım,
Sen sevgiyi verensin,
İnsanların geleceğisin,
Bizi bırakmayan sensin.

Mustafa Kayra YAVRU - 3/A

Muhammed UÇAR

DOĞAYA SEVGİ

Hayvanlar hayvanlar ne güzel şu hayvanlar,
Bal verir, süt verir, besler bizi hayvanlar,
Faydaları saymakla bitmez ne güzel şu hayvanlar.

Sen ineğe, keçiye iyi bak, onlar da sana iyi baksın.
Doğaya karşı iyi ol, onu koru,
İnsanlara yardım et, insanlar doğayı öğrensin,

Sen doğaya sevgi kat ki kuşlar ötsün,
Doğaya sevgi kat ki zarar görmesin,
Sen canlıları koru ki doğa da bizi korusun.

Muhammed UÇAR - 3/A

Muhammed Kemal
YÜCE

KAR

Kar çok güzelsin,
Seninle oyun oynar,
Seni kartopu yapar,
Seni kardan adam yaparız.

Sen pamuk gibi yumuşacıksın,
Senin içine atlamayı,
Senin üstünde kaymayı,
Seni dilime değdirmeyi seviyorum.

Sen gelince hava soğur,
Her yer bembeyaz olur,
Sımsıkı giyinir,
Parklarda oyun oynarız.

Muhammed Kemal YÜCE - 3/A

Muhammed Eymen
ORAL

YERLİ MALI

Amasya'nın elması,
Malatya'nın kayısı,
Bursa'nın şeftalisi,
Tadı ne güzeldir.

Güzel yurdumun her yerinde,
Çeşit çeşit yemişler var,
Memleketin her yerinde,
Yenilsin yerli malı.

Yurt dışından almam yiyecek
Her zaman yerim Türk malı
Yerli malı yurdum malı
Herkes onu kullanmalı.

Muhammed Eymen ORAL - 3/A

Mehmet Rasim
TEMEL

NE GÜZEL BU HAYVANLAR

Balıklar, kuşlar, böcekler hepsi bir hayvan,
Onlar doğayı süsler,
Aynı zamanda bizi besler,
Ne güzel bu hayvanlar.

İneğin sütünü içeriz,
Arının balını yeriz,
Tavuğun yumurtasını yeriz,
Ne güzel bu hayvanlar.

Yalnız kaldığımız zaman,
Oynarız onlarla,
Her zaman yanımızdadır onlar,
Ne güzel bu hayvanlar.

Mehmet Rasim TEMEL - 3/A

Esmâ ARVAS

NE GÜZELSİNİZ

Küçük yavru kedicik,
Bembeyaz tavşancık,
Güzel gözlü ceylancık,
Ne de güzelsiniz siz.

Rengarenk kelebekler,
Kocaman tatlı filler,
Tatlı dilli bülbüller,
Ne de güzelsiniz siz.

Sizleri çok severim,
Korur kollar özlerim,
Hep mutlu olun dilerim,
Ne de güzelsiniz siz.

Esmâ ARVAS - 3/A

Emir AY

NE GÜZELSİN KIŞ

Karlar lapa lapa yağıyor,
Ağaçlar bembeyaz oluyor,
Her yer buz tutuyor,
Ne güzelsin kış.

Tüm sokaklar kardan adam doluyor,
Çocuklar kartopu oynuyor, eğleniyor,
Kış bitince üzülüyor,
Ne güzelsin kış.

Her bir tane kar tanesi farklı farklı yağıyor,
Yeryüzü bayram ediyor,
Çocuklar seviyor,
Ne güzelsin kış.

Emir AY - 3/A

Ela ALZAVADI

SIYAH KEDİM

Benim siyah bir kedim var,
Gözü yeşil, tüyleri kapkara,
Tatlı mı tatlı,
Adını Çikolatalı Süt koydum.

Ona evde bakamam,
Her gün beni kapıda bekler,
Birlikte parka gideriz,
Onunla oyun oynarım.

Onu çok seviyorum,
Ona süt veriyorum,
Her zaman yanımda olsun istiyorum,
Bütün hayvanları seviyorum.

Ela ALZAVADI - 3/A

Egemen TORUN

YERLİ MALI YURDUM MALI

Malatya'dır benim evim
Turuncudur rengim
Yuvarlaktır şeklim
Kayısıdır benim adım.

Tarlalarda yeşilim
Ocakta pişerim
Ara sıra demlenirim
Çaydır benim adım.

Sapsarı rengim var
Upuzun boyum var
Çocuklar sever beni
Muzdur benim adım.

Yerli malı almalıyız
Yabancı mal almayalım
Yabancı kazanmasın
Yerli malı alalım.

Egemen TORUN - 3/A

Bilal Efe KÖKLÜ

KARLAR

Ne güzel karlar,
Bir yağar,
Bir durur,
Herkes onu sever.

Kimileri kardan adam yapar
Kimileri savaşır
Kimileri kartopu oynar,
Kimileri kızakla kayar.

Ne güzelsin kış,
Ağaçlarda karlar,
Her yer bembeyaz,
Herkes sever karı.

Çocuklar karda oynar,
Kar yağdıkça mutlu olurlar,
Kar birleştirir herkesi,
Severim seni kış.

Bilal Efe KÖKLÜ - 3/A

4/A

ERGUVANLAR

Tuba UZUN

4/A SINIF ÖĞRETMENİ

İLK MEZUNLAR

Tuba öğretmen; genç, sevecen ve çocuklarla ilişkisi çok iyi olan bir öğretmenmiş. Bu eğitim döneminde dördüncü sınıfları okutuyormuş. Tüm öğrencilerini çok seviyormuş. Hepsinin ilgi alanlarını bilir onlarla oyunlar oynarmış.

Dördüncü sınıfın yarıyıl tatili gelmiş. Tuba Öğretmen ve öğrencileri on beş günlüğüne ayrılmışlar. Tatilin birinci günü ikinci gününde Tuba Öğretmen öğrencilerini çok özlediğini fark etmiş. Sonra bunu en yakın arkadaşı Ayşegül ile paylaşmış. Ayşegül'ün cevabı Tuba Öğretmen'i çok şaşırtmış ve büyük bir üzüntüye boğmuş. Arkadaşı ona:

- Tuba sen on beş günlüğüne öğrencilerinden ayrı kalmaya dayanamıyorsun ama ikinci dönem bitince onları mezun edeceksin o zaman nasıl dayanacaksın demiş.

Tuba Öğretmen arkadaşı söyleyene kadar öğrencilerini mezun edeceğini hiç düşünmediğini fark etmiş. Bu sefer onu saran üzüntünün içinden nasıl çıkacağını düşünmeye başlamış. Tatil günleri bu düşünceyle ve yeni dönem hazırlığı ile geçmiş.

Tekrar buluştuklarında Ayşegül sormuş. Nasılsın, neler düşünüyorsun? Tuba Öğretmen önce bu durumun onu çok fazla üzdüğünü ama kendi çocukluğunu hatırlayınca

sakinleştiğini söylemiş. Ayşegül iyice merak etmiş durumu Tuba Öğretmen öğrencilerinden ayrılacağını düşününce kendi ilkokul beşinci sınıfa gitti aklım. Biliyorsun biz ilkokuldan o zaman mezun oluyorduk. Öğretmenimi, sınıfımı ne kadar çok sevdiğimi ve özlediğimi düşündüm. Bu yaşama kadar ortaokul, lise, üniversite derken birçok öğretmenim oldu ama ilkokul sınıf öğretmenimin, Şefik öğretmenimin yeri bende ayrı. Her öğretmenler gününde aklıma gelir mümkün olduğunca da kutlarım. Ona olan sevgim hiç değişmedi. Saygım artarak devam ediyor. Düşünmeye devam ettim diğer öğretmenlerin adını. Eğitim dönemlerinden bir iki öğretmenin daha adını hatırlıyorum tabii ki ama Şefik öğretmenimin yeri ayrı.

Ayşegül Tuba'ya hak verdiğini kendisinin de en net ilkokul öğretmenini hatırladığını söylemiş. Tuba, işte Ayşegül şimdi yapacağım şey canım sınıfımla kalan zamanımızı en iyi, verimli şekilde değerlendirmek ve onların hayatında her zaman sevgi ve saygı ile andıkları ilkokul öğretmenleri olabilmek.

"Canım sınıfım, ilk mezunlarım 4-A öğrencilerime sevgilerimle."

Tuba UZUN - 4/A Sınıf Öğretmeni

Ayşe Sare ŞARLI

YAZ TATİLİ GELDİ

Sonunda yaz tatili gelmişti. Yarın karnele-
rimizi alacağız. Tahminimce bütün öğrenciler
sevinçlidir. Ben de herkes gibi mutluyum
ama üzgün olduğum noktalar da var. Senin
de vardır. Kısa bir dönemi, yılı bitirmek üzere-
yiz. Haydi Hayırlısı. Evet şimdi karnemi, orta-
lamamı, notlarımı, takdir aldığımı öğrendim.

Her şey çok güzel. Bu kısa dönemi bitirme-
nin mutluluğunu yaşıyorum. Ayrıca seneye
5. Sınıfım. Arkadaşlarımın çoğunu göreme-
yeceğim için hüznülmüyüm. Eee. Sizin karne
nasıl? Takdir mi aldın? Teşekkür m? Hangisi?
Seni tebrik ediyorum Hiç öğretmenini üzdün
mü? Üzdüysen kızarım. Biricik öğretmeni-
ni üzdüysen çok utanmalısın. Her şeyi onun
sayesinde öğrendin. Yaz tatilinde ne yap-
caksın? Ben test çözeceğim, kitap okuyacak,
yüzecek, gezecek, yazlığa gideceğim. Sen de
erkenden tatil planı yapmalısın.

Bu arada bana her şeyi öğreten Tuba Uzun
Hoca'na teşekkür ederim.

Ayşe Sare ŞARLI - 4/A

Kerem Efe TOPLU

KEREM İLE KURTULUŞ ÖYKÜLERİ

Bir yaz günü Kerem hayatta kalma progra-
mı için helikoptere biner. Helikopter ormana
ulaşınca paraşütle atlar. Yanındaki eşyaları bı-
çak ip çakmak taşından ibarettir. Kerem bir
süre yürür su kaynağı bulur suyun yanına bir
sığınak yapar ve oralara tuzaklar kurar. Ke-
rem o gece aç yatar.

Ertesi gün tuzaklardan birinde bir keklik
vardır. Kerem ateş yakar, biraz su içer, kekli-
ği yer biraz yürür eski bir kamp alanına gelir
oradaki tahtaları ve çakmağı alıp tahtalarla
bir kulübe yapıp orada yatar. Sonra biraz or-
manı araştırır avlanır. Gitmesine iki gün kala
güzel bir ziyafet çekmiştir. On hamsi, on tane
yaban mersini, on tane çilek yemiştir.

İki gün sonra helikoptere binip hayatına
devam etmeye gider.

Kerem Efe TOPLU - 4/A

Önder Kerem KUTLU

TENEFFÜS ŞİKAYETİ

Önder on yaşında, dördüncü sınıfa giden bir çocuktur. Okulda sıradanlıktan uzak, her zaman farklı şeylerin olmasını isterdi ama her zaman istediği şeyler olmayabiliyordu.

Günlerden bir gün Önder yine okula gitmiş yakın arkadaşı Kerem ile yeni bir oyun üretmek istemiş. Birlikte düşünüp taşınmışlar ve oyun üretmişler. Oyunun adını ne koyacaklarını bulamamışlar. Sonra Önder:

-Bence oyunun adı Stick Present 405 olsun demiş Kerem ise 405 ne alaka diye sormuş.

Önder bilmem ama söylerken mantıklı geldi demiş oyunun ilk turu Katil ve Dedektif seçilmiş Katil ve Dedektif seçildiği anda zil çalmış daha oyunun karakterlerinin ancak seçebildik diğer kuralları ise daha belirlemedik diye kendi aralarında söylenmişler. Teneffüs sürelerinin yetersiz olduğunu düşünüp bu konuyu nasıl değiştirebileceklerini teneffüs süreleri nasıl uzatabileceklerini düşünmüşler.

Ertesi gün doğrudan Solmaz Hoca'ya gitmişler yaşadıklarını Solmaz Hoca'ya anlatmışlar ve teneffüs sürelerinin uzatılması talep etmişler. Solmaz Hoca ne kadar öğrencilerine hak verse de bu işin kolay halledilebilecek bir şey olmadığını onları anlatmış daha sonra Kaan İlkokulu başkanı olduğu için ona gitmişler ve ona da teneffüs süreleri şikayet etmişler. Kaan onlara inşallah bunu başarabilirim arkadaşım demiş. İki gün aradan sonra ve işte büyük ve iyi haber Kaan bu sorunu çözmüş ve artık teneffüsler yirmi dakika ol-

muş. Sonraki teneffüs ve diğer tüm teneffüslerde çok mutlu bir şekilde ürettikleri oyun oynamışlar.

Hikayeden çıkartılacak derse gelince; hayatta her zaman her istediğiniz olmayabilir ama istersek gayret edersek ve istediklerimizi yerine getirebilmek için çalışırsak yapamayacak hiçbir şeyin olmadığını görürüz. Ayrıca istediklerimizi yapmak için doğru kişilerle iletişim kurmayı kurallara uymayı da unutmamalıyız.

Önder Kerem KUTLU - 4/A

Ahmet YILDIZ

BABA VE OĞULLARI

Bir yaşlı baba ve üç oğlu varmış. Babaları her gün tarlada ekin toplarmış, çocuklar da o ekinleri alır, pazarda satarlarmış. Paralarını yerler babalarına vermezlermiş, babaları da bu duruma çok üzülürmüş.

Bir gün babaları hastalanmış ve çocuklarına bir ders vereyim demiş, babaları onlara bir kazan ve kürek verip tarlada bir sandık olduğunu söylemiş. Üç gece gündüz kazmışlar, hiçbir şey bulamamışlar babalarına anlatmışlar bu durumu. Babaları da bildiğini ve bunlara bir oyun oynadığını söylemiş ve bunu yaparak toprağı hava aldırınız demiş bu da kulağınıza küpe olsun demiştir.

Çocuklarda hatalarını anlayıp bir daha böyle bir şey yapmamışlar.

Ahmet YILDIZ - 4/A

Fatma Beyza ÇEP

BİR AİLE

Bir yaz günüydü. Bir ev vardı. Bu evde beş kişi yaşıyordu aslında altı da sayılır. Neyse biz hikayeyi karıştırmayalım şimdi neredeydik, tamam devam ediyorum bu evde anne: Hacer baba: Ali çocuk: Nisa diğer çocuk: Elif Sena bebek: Yusuf'muş. Bu aile çok tatlı ve birbirine karşı saygılı bir aileymiş. Bu yüzden de birbirlerini hiç üzmüyormuşlar. Aaa 1 kişiyi unuttuk o da bizim kedi Prenses. Bu kedi çenesinden seilmeyi hiç sevmez. Bu kedi bazen ısınmak için insanlara sürtünürmüş. Biz kediyeye daldık hikayeye devam edelim neredeydik evet hatırladım. En son aileyi tanıttıyorduk.

Bir de bu eve babaanne gelince aile birbirine karşı daha samimi davranıyormuş. Biri neden mi dedi çünkü babaanne kış gelince herkese birer kazak veya yelek örüyormuş. Anne gelince yazın çilekli, limonlu, karamelli, vanilyalı ve çikolatalı dondurma yapıyormuşlar. Ve bütün komşulara dağıtıyormuş.

Bu ara arkadaşlar size bu sülaleyi tanıtmaya çalışsam başarabilir miyim bilmem

eee bir deneyeyim. Bu sülalede amca: Ahmet yenge: Büşra teyze: Emine diğer teyze: Merve dayı: Tahsin babaanne: Nisa Anneanne: Ayşe Köpek: Zeytinkeş: Maviş, Kuzenler: Zeynep, Ahmet, Fatma, Hatice, Muhammed, Kerem, Beyza'yımış. Güzel anlattıysam ne mutlu bana. Ne kadar büyük bir aile değil mi? Ama gerçekten bu aileden biri olmak isterdim. Neden mi çünkü bu aile anlattığım gibi tatlı ve neşeli bir aile olduğu için. Aslında benim ailem de öyle. Belki bazı sorunlar var ama yine de olsun. Ayy ben tatlı ailemizi anlatacağıma kendi tatlı ailemi tanıtıyorum. Her neyse biz devam edelim. Aaaa ben size

hiç kuzenlerden bahsetmedim. Hadi başlayalım birincisi Zeynep: sarı saçlı, mavi gözlü, beyaz tenli bir kız. Ahmet: gözlüklü, oyun oynamayı seven, biraz da tembel bir çocuk. Ali: biraz utangaç ve yaramaz bir çocuk. Fatma al yanaklı, ponçik yanaklı bir kız. Hatice: biraz kilolu biraz da utangaç bir kız. Muhammed mavi, yeşil ve sarı renklerini seven bir çocuk. Kerem siyah saçlı kahverengi gözlü bir çocuk. Beyza ise yeşil gözlü, sarı saçlı, beyaz tenli bir kızmış. Ve bu aile bu huylarına veya hallerine devam etmişler. Son olarak beni dinlediğiniz için teşekkürler.

Fatma Beyza ÇEP - 4/A

Beyza Hatice YASAR

MERVE

Bir zamanlar Merve adında küçük bir çocuk yaşarmış. Bu çocuğun bir ablası varmış. Merve ablasını çok severmiş. Ablası hep arkadaşları Zeynep ve kedilerinden bahsedermiş.

Bir gün ablası okuldayken Zeynep yanına gelmiş ve sitelerindeki kedinin doğum yaptığını, üç güzel yavrunun olduğunu söylemiş. Anne kedi yavrularını istememiş. Zeynep yavru kedileri korumak ve sahiplenmek için eve aldığı söylemiş. Zeynep onları sahiplenip sahiplenemeyeceklerini sormuş. Elif de annesine sorması gerektiğini söylemiş. Elif heyecanlı bir şekilde eve gelmiş ve hemen Merve'nin yanına koşmuş. Merve'ye olanları anlatmış ve annelerine sormak için mutfağa gitmişler. Anneleri ise önce bakıp bakamayacaklarını görmek için on gün deneyebileceklerini söylemiş. Merve ve Elif çok mutlu olmuşlar.

Ertesi hafta Elif yavru kedi ile eve gitmek üzere servise binmiş. Servisteki arkadaşları onların elinde ki kutuda ne olduğunu merak etmişler. Yavru kedi Gölge ile tanışmışlar.

Eve vardıklarında Merve onları kapıda bekliyormuş. Hemen içeri girip Merve Gölge'yle oynamaya başlamış. Merve ve ablası Elif Gölge'ye yatak hazırlamışlar. Büyük bir minderle Merve'nin en sevdiği peluş köpeğini yerleştirmişler. Gölge yeni yatağını çok beğenmiş. Birkaç gün sonra babası da Gölgeyi çok sevmiş ama annesi hala biraz korkuyormuş. Her şey çok güzel giderken bir gün ablasının vücudu kabarmış ve doktora gitmişler doktor kedi tüyüne alerjisi olduğunu söylemiş. Kedi besleyemeyeceklerini söylemiş. İki kardeş bu

duruma çok üzülmüş.

Ertesi gün Elif Zeynep'e doktorun söylediklerini anlatmış. Gölge'ye bakamayacaklarını söylemiş. Zeynep arkadaşının durumuna çok üzülmüş. Akşam olunca Gölge'yle beraber Zeynep'in evine gitmişler. Güzel bir akşam yemeğinden sonra Gölge'yle vedalaşıp ayrılmışlar. Elif ve Merve gölgeden ayrıldıkları için çok ağlamışlar. Gölge'yi başka bir arkadaşına bakması için vermiş. Gölge gittikten sonra sitedeki kedileri beslemişler.

Beyza Hatice YASAR - 4/A

Abdullah Zühtü CERİT

GİZLİ YER

Bir gün Ali, Tarık ve Emir hastaneye gitmişler fakat hastanede kimse yokmuş. Ali yerde büyük bir ayak izi görmüş. Çocuklar bu ayak izini takip etmişler. Bu ayak izi büyük bir kapıya çıkıyormuş. Kapıyı açıp içeri girmişler. İçeride ne olduğuna bakarken birden kapı kapanmış. Çocuklar çok korkmuşlar. Ve bir anda kendilerini bir labirentin içinde bulmuşlar. Ali Tarık ve Emir her biri labirentin ayrı bir köşesinde kaybolmuşlardı. Üçü de korku içinde birbirlerine güçlü bir şekilde sesleniyorlarmış. Nihayet birbirlerini duyup seslerini takip ederek buluşmuşlar. Neşe ile birbirlerine sarılmışlar. Fakat daha sonra bir ses duymuşlar. Sesin geldiği yöne doğru gitmişler. Karşlarına bir uzaylı çıkmış. Bu uzaylı iyi kalpli uzaylıymış.

-Çocuklar burada ne işiniz var? diye sormuş. Çocuklar: -Biz hastaneye gelmiştik demişler. İyi kalpli uzaylı hastaneye girmek yasak yazısını okumadınız mı diye sormuş. Emir merakla neden yasak demiş. İyi kalpli uzaylı hastaneyi kötü kalpli uzaylıların bastı-

ğını söylemiş. Hastaneden sadece tek bir kapıdan çıkabileceklermiş. Onun içinde kapının Altın kilidini açacak altın anahtara ihtiyaçları varmış. Fakat altın anahtar kötü kalpli uzaylıların gardiyanındaymış. Çocuklar mecburen kılık değiştirerek kötü kalpli uzaylıların arasına girmişler. Tabi iyi kalpli uzaylıda çocuklarla berabermiş. İyi kalpli uzaylı gardiyanı dondurmuş. Ve Ali koşarak gardiyanın elindeki altın anahtarı almış. Geldikleri gibi sessizce oradan çıkmışlar. Koşarak altın kilitli kapıya gitmişler. Altın anahtarla kapıyı açmışlar. İyi

kalpli uzaylıya teşekkür edip koşarak uzaklaşmışlar.

Başlarından geçen olayları anne ve babalarına anlatmışlar. Fakat hiç kimse hastanede uzaylıya rastlamamış. Çünkü uzaylılar yerleri keşfedildiği için tekrar uzaya dönmüşler. Ali, Tarık ve Emir yaşadıkları bu olayı başkada hiç kimseye anlatamamışlar. Fakat bu olayı ve iyi kalpli uzaylıyı da hayatları boyunca unutmamışlar.

Abdullah Zühtü CERİT - 4/A

KİTABI SEVDİREN İYİ ARKADAŞ

İki tane arkadaş varmış birisinin adı Eylülmüş diğer arkadaşın adı da Ece'ymiş. Eylül kitap okumayı çok severmiş ama Ece ise hiç sevmezmiş, hep oyun oynar ve İnternete bakarmış. Bir gün Eylül Ece'nin yanına gitmiş demiş ki sende biraz kitap okusan, Ece'nin ağzı açık kalmış. Eylül demiş ki Ece baksa-

na ne oldu sana... Ece hayatta olmaz demiş, sonra ağlamış. Okulu sel götürüyordu, ağlama madalyası kazanmıştı. Eylül bu kadar ağlamayı gerektiren ne var diye sormuş. Ece'ye. Ece de demiş ki olmaz hayatta kitap okumam ama madalya kazanırım. Neden biraz kitap okusan dünyanın renkleri demiş Eylül. Ece birden kaybolmuş. Eylül çok şaşırılmış. Ece'nin arkasından gitmiş. Ece'yi kütüphanenin önünde bulmuş ve şaşırmak sormuş senin burada ne işin var diye? Ece de şöyle cevap vermiş: revirdeydim. Canım Eylül çok üzül-müş ve oradan ayrılmış. Ece ise kütüphaneye girmiş ve sanki ilk defa kitap okuyor sanacaklar diye gizli gizli kitap okumuş ve sonra Eylül 'ün yanına gidip ve şöyle dedi: Kitap okuyalım mı? Eylül çok şaşırılmıştı ve gülümsedi... Ve bu arada Ece interneti ve Oyun oynamayı unutmuştu bile...

Onlar erdi kitap okuma muradına, hadi bizde devam edelim bu kitabı okumaya...

NOT: Dost: Kitabı sevdirendir!

Dide Nur AKGÜN - 4/A

Mehmet Emin
AKYILDIZ

HAYALLERİMİZ

Benim adım Mert 10 yaşımdayım. Gezmeyi Oyun oynamayı çok severim. Hayvanları doğayı çok severim. Özellikle kanatlı hayvanları çünkü uçmak En büyük hayalim. Kuşları uçakları arıları izlemeyi çok severim. Evet benim hayalim uçmak ve bu yolda denemelerim var. Koltuktan uçmak kardeşime uçmak babamın kucağına uçmak. Bu tabii işin eğlenceli kısmı.

Ben aslında pilot olmak istiyorum. Hayalimi gerçekleştirmek için çok çalışmam gerektiğini biliyorum ve kesinlikle buna değer. Hayalimden aileme de bahsettim ve bana destek vereceklerini söylediler. Bu beni daha da güçlendirdi.

Her zaman hedeflerimiz olursa güçlü ve daha sağlam ilerleriz geleceğimize. Bunu başaracağım. Çalışıp iyi bir pilot olacağım. Siz de hayallerinizin peşinden koşun.

Mehmet Emin AKYILDIZ - 4/A

Ahmet Taha OK

ORMANDA BİR GÜN

Kerem 13 yaşındaydı. Annesi Muzaffer, babası Muhammet idi. En iyi arkadaşı Osman idi. Bilgi kolejinde gidiyordu. Okulun tam yanında orman vardı.

Kerem:

—Osman ya! Hafta sonu ormana gidelim.

Osman:

—Olmaz annem kızar.

Kerem:

—Ne oldu korktun yoksa korktun mu diye Osman'a takılmış. Osman teselli olmuş.

Osman:

—Tamam ama annemizden izin alıp, hazırlık yapıp 12.00'da buluşalım.

Saat 12.00'da buluşunca ormana gitmişler.

Kerem:

—Burası iyi demiş.

Tam yemek yiyeceklermiş ki bir ayı bağırılmış.

Osman:

Allah'ım! Bu da neyin nesi? Ben sana gitmeyelim demiştim!

Kerem:

—İnanamıyorum! Bir ayı! Kerem hemen bir ağaca tırmanmış. Osman ise ağaca tırmanmadığı için yere yatıp ölü taklidi yapmış. Ardından ayı Osman'a iyice bakmış ve onun ölü olduğunu sanıp orayı terk etmiş.

Kerem ağaçtan inince Osman ona demiş ki: Sen ne biçim arkadaşsın!

Tehlike anında beni bırakıp gittin! Bir daha seninle arkadaşlık etmeyeceğim! Demiş ve Osman Kerem'i ormanda bırakıp gitmiş. Bu olaydan sonra Kerem bir daha böyle hatalar yapmamış.

Ahmet Taha OK - 4/A

Beren PİRANLIOĞLU

ÇÖPTEKİ KİTAP

Ömer her sabah kapı kapı dolaşır gazete dağıtırmış. Hiç yorulmadan sokak sokak gezerek gazeteleri özenle kapıların önüne koymuş. Arada dinlenmek için durduğunda ise meraklanıp gazetenin birinci sayfasını okumuş. Çünkü Ömer okumayı çok severmiş. Ömer aynı zamanda öğlenciymiş. Sabahları gazete dağıtıttıktan sonra evine döner kahvaltısını yapar, hazırlanır ve okula gidermiş. Ömer'in sabahları bu işi yapmasının sebebi babasının hasta olmasından dolayı çalışmamasıymış. Annesi evlere temizliğe gidiyor. Ömer de annesine yardım etmek için sabahları çalışıyormuş.

Yine gazete dağıttığı bir sabah yerde bir plastik şişe görmüş. Onu alıp çöpe atmış. Bir de ne görsün geçen sene yaz tatiline girmeden önce tatilde okumaları için öğretmenin tavsiye ettiği kitap çöpe atılmış. Çok mutlu olmuş çünkü o kitabı yaz tatilinde alamamış. Öğretmeni çok güzel bir kitap olduğundan bahsetmiş. Ömer çok merak etmiş ama o yaz kitap almaya yetecek kadar parası yokmuş.

Bu yüzden çok sevinmiş. Bir yandan da üzül-müş tabi ki de. Çünkü kitapların çöpe atılmasını yanlış buluyormuş. Hemen eline almış üstündeki tozları silmiş. Heyecandan kalbi hızlıca atmaya başlamış. Bir plan yapmış. Hemen elindeki işi bitirecek ve doğruca eve koşacakmış. Bu kitabı okumaya bugün muhakkak başlamalıyım diye düşünmüş. Elinde kalan son gazeteleri de adreslerine götürüp bıraktıktan sonra koşu koşu eve gitmiş. Eve geldiğinde annesi kahvaltayı hazırlıyormuş. Hemen gitmiş ellerini yüzünü yıkamış. Sobanın yanına oturmuş ve bulduğu kitabı heyecanla açmış. Bir solukta başlamış okumaya. Annesi onu kahvaltıya çağırmış. Ama annesini duymamış bile. Öğretmenin anlattığı gibi gerçekten çok güzel ve heyecanlı bir konusu varmış.

Bir süre sonra annesi yanına gelmiş ve "Haydi Ömer bir an önce kahvaltıya gel yoksa geç kalacaksın" demiş. Öyle dalmış ki Ömer kitabın konusuna sanki kitabın kahramanlarından biri oymuş gibi. Kitabı bıraksa devamını merak edecekmış. Ama annesinin dediği de doğruymuş. Eğer kahvaltı etmezse okula geç kalacaktı. İstemeyerek bırakmış kitabı elinden. "Sen merak etme okuldan döner dönmez gelip okumaya devam ede-

ceğim seni" demiş. Sevgiyle okşamış kitabını ve odasının en güzel yerine koymuş kitabı. Kahvaltısını yapıp hazırlanmış ve okuluna gitmiş. Öğretmenine başına gelenleri anlatmış ve ne kadar mutlu olduğunu anlatmış öğretmenine.

Öğretmeni çok duygulanmış. Kitapları ve kitap okumayı bu kadar sevmesi onu çok sevindirmiş. "Ömer'ciğim sen elindeki o kitabı bitirince benim yanıma gel. Bende daha çok güzel kitaplar var. Ben sana veririm sen okuduktan sonra ban geri verirsin" demiş. Ömer öğretmenine sarılmış. Teşekkür etmiş. Eve giderken "Bugün ne kadar güzel bir gündü" diye geçirmiş içinden...

Beren PİRANLIOĞLU - 4/A

Saleh ALKHAWLANI

ري غصلا رافلا و قباغلا كلم دسأل

موي تاذا ناك اهن اكس يوقو قباغلا كلم دسأل ان اى كخى
اسفن قباغلا يف شيعي ري غص راف ادب امدن ع، اميان
امم، عجم تاوصا رادص او قوف زفقل او ملوح ضكزل اب
نم دسأل اقا امدن عو. ظاق يتسأل هغفدو دسأل مون قلقا
، رافلا قوف قمخضلا متضبق عضوف، ابضاغ ناك ممون
قمقلب ري غصلا رافلا عالتبا يوني همف حتفو رجمزو
اي جار فوخل انم فجتري توصب امدن ع رافلا حاص. قدحاو
هذه طوف، قمرلا هذه ين حاس: لاقو، من ع دسأل وفعي نأ
يتل عف دي عا ال كدعاو، قباغلا كلم اي اهرى غ الو قمرلا
دسأل اهي اكل ذلكو. يعم كفور عم يسنا الو، اذدجم هذه

اذه لكل يمج در عي طتسا امبرلف؟ مل عي نمف، في طلل
: اكحاض لءاستو، رافلا لوق نم دسأل كحض "ام اموي
مي طع دسأل لكل ثم ري غص راف مديقي نأ نكمي فور عم يا"
قباغلا كلم دسأل ان او يتدعاسم كنكمي فيكو؟ يلم ثم
قلطي نأ دسأل ررق "في عضلا ري غصلا رافلا تن او
متضبق عفر، مكحضا ام مل لاق هنأ درجل رافلا حارس
كلت يل ع مايال تترم. هن اش يف يضمي مكرتو هن ع
ني لوجتمل ني داي صلا ضعب عاطتسا نأ يل تشداحلا
قرجش عذج يل! موطبري دسأل اب او كسمي نأ قباغلا يف
اهي دسأل اولقني يك قنبر ع اورضحي اوقلطن م
ني بئاع نوداي صلا ناك امدن عو. بتان اوي حل ققي دح يل
قفداصم ري غصلا رافلا رم، قنبر ع لاق نع نو تحبي
دقو دسأل يري، امب اطوبرم دسأل ناك يتلا قرجش ل اب
ري غصلا رافلا ماقف، هيل ع دسأل ال قزام يف عقو
تي بتمل نوداي صلا امدختسا يتلا ل اب حل مضرب
دسأل اررح اه عي م ل اب حل اكلت عطق يتح، مرس او دسأل
: قداصم لكب لوقي وهو ارتخبتم امدع رافلا يضم م
لكم قداصم ري غص راف عي طتسي، اقحم تنك دقل معن"
دحاو لكو، مل عقب لب، م جحب عرمل ساقى الف، قباغلا
مهنم يوقا ناك ول يتح ام اموي ني رخال قداصم جاتحيسي

Saleh ALKHAWLANI - 4/A

Khaled ALMOUALLEM

مال حالا قفاح

هي امن تان احتم نم امنتال دعب و في صلا اي ادب يف
يف دل اخ اي لعفتسا اذام يداو يل لاق، يس اردلا ما حل
ركفت نأ بجيو تقولا نم ري ثكلا. كي دل؟ قطل عا هذه
اي لعفا فوس اذام يردا ال. مرامتسا قدي فم رالف يف
ارالف دجا يك دغل ينل هم، يبا

مونلا نم تنطق يتسا ام دعب يل اتلا مويلا يف
يرالف لوانا تنك دقف، رالف تسلج يروطف تلوانتو
بلطاو، بتكلا نم دي زملا ارقا. و، مي ركلنا ارقلا ظفح ان
مدقلا قرك يل ع بيردال يدا نلا يف ينل جسي نأ يداو نم

تفل، رالف و قنفا نلا نم رظنا فقوا ان امني حو
سفن يف اهارا امياد يتلا قمي دقلا قفاحلا يهابتن
امكرتي قفاحلا بحاص اذام يسفن يف تلقف، ناكل
يل ع لوصحلا يمال ح دحا ن! م ادختسا! و حيل صرت نود
امب رفسلا و لقنتم لزنم يدا امل يوح و امل ثم قفاح
ينل اس و قنبر عا يبا لخد قنبر عا هذه يف و. قنديج ناكل
، يرخا يف ناك ام مل تلقف دل اخ اي ركفت اذام يف
ققحتسي و امب حاص نع لاسن سو مللا عدا يل لاقف.
مللا اش ناكل مل

ناري جلا دحا دن ع نيو عدم انك يل اتلا مويلا يف و
ملعت له" انراج يبا لاس شي دحل فارطا بذاجت اناثاو
"راو جلاب يتلا قمي دقلا. قفاحلا بحاص نم

كنكمي، دمحم وب انراج امن مل عا معن" انراج لاق.

بحاص ناونع يبا ىطعو ”اهلباقم دييري مك هلأست نأ
ئل فاحل

هلأسنل دمحم يبال يبا عم تبهذ يلاتلا مويلا يف
انم صلختلا نم هيذل عنام ال هنل انل لاقف ئلفاحل نع
انل اهعيبب موقيسو

،ئنابرخ تنالكو دمحم يبال نم ئلفاحل يبا ىرتشأ.
اهحيلصت يف انأدبو

يسارئل لك انعزن و ،تاراطل ريغيغتبا انم دقل
،ئيضرأل او طئاحل ىلع اباشخ انعضو و ،ئميدقل
ولخادل نم ئلفاحل نهدب ماقو نامدل اب صتخم انرضحأ
انمق و ،اهحيلصتبا ماقف يكيينكيم انرضحأ ،جراخل
تحبصأ نأل .حيرملا. و بسانملا ثاتأل اب اهديوزتبا
قالطنألل ؤزهاج ئلفاحل

فده نوزبارت ئنيدم نأ اندجو ثحبل او ريكيغتلا دعبو
قدع دجوي اهقيرط يفو قديعبو ئيلمحم ئنيدم يف ،بسانم
يه نوزبارت ،لبق نم امرزن مل و قرايىل. قحتست ندم

ئيلامئل ئنيدملا

و يتلئاعو انأ رفسلل دادعتسأل اب انمق
.....ئل حرل انأدب

،تبتراك لبج ،ئيقوشعم تالاش ،تيمزأ مئ.
عبسل تاريحبل و ،اجنبص

اهلوح ام و نوسماس قرايىب انمق كلذ دعب.

و ،نيهاش يربوك و قريحب ،زافاه ئنلب ،ايسام مئ.

روغملا دجسلا

،نلزوق لالاش ،اهلوح امو اودروأ انرز كلذ دعب.
نوسريغ و ،ايكالكوك تاعفترم

يف مئىختلا اب انمقو نوزبارط انلصو اريخأ و
عورا تيضمأ دقل. ؤعئارلا لوجنزاو قريحب فافض
ق.....الطلأ. ىلع ئلطع

Khaled ALMOUALLEM - 4/A

Melek Naz ASLAN

BALIKÇI

Bir zamanlar bir balıkçı varmış. Bu balıkçı haftanın her beş günü balığa çıkarmış çıkarmış çıkmasına ama işini hiç severek yapmazmış bu yüzden de çoğu zaman balıksız eve dönermiş.

Yine bir gün hiç istemeye istemeye balığa gitmiş ama bu sefer yanında bir balıkçı daha varmış balıkçı bu balıkçıyı tanımak istemiş ve yanına giderek onunla tanışmış ama onu hiç

beğenmemiş. Ondan buradan gitmesini istemiş ama balıkçı gitmeye hiç meraklı değilmiş sadece bir şartla gideceğini söylemiş bizim balıkçı şartın ne diye sormuş balıkçı ise seninle bir yarışma yapacağız bu yarışma balık tutmayla ilgili olacak bir günde en çok balık tutanın dediği olacak demiş. Bizim balıkçı hiç iddialı olmasa da mecburen kabul etmiş ve yarış başlamış.

Bir günün sonunda bir parkta buluşmuşlar. Bizim balıkçı sadece üç balık tutmuş ama diğer balıkçı bütün kovayı doldurmuş ve yarışmayı kazanmış. Bizim balıkçı ağzı bir karış havada diğer balıkçının kovasına bakmış. O bu manzaraya pek alışkın değilmiş çünkü nasıl bütün kovayı doldurmayı başardığını sormuş. Balıkçı ise işimi senin gibi sevmeden isteksizce yapmıyor aksine işimi çok severek yapıyorum demiş. Bizim balıkçı bir düşünmüş ve diğer balıkçının haklı olduğunu anlamış.

O günden sonra işini severek yapmış ve görmüş ki işini severek yaptığında eve hiç eli boş dönmüyor ve işini yaparken hiç sıkılmıyormuş. İşinizi severek yapmadığınız takdirde ne işiniz yolunda gider ne de sizler işinizden zevk alırsınız bu yüzden sizler de işinizi severek yapın.

Melek Naz ASLAN - 4/A

Muhammed Kaan IŞIK

KAAAN'IN PELUŞLARI

Nasıl başlayacağımı bilemedim, öncelikle kendimi tanıtayım. Ben dokuz yaşında bir erkek çocuğuyum. İsmim Muhammed Kaan IŞIK size şimdi yaşadıklarımı anlatacağım.

Ben Kaan, dört yaşındayım hatta üç yaşında. Benim hiç kardeşim yok. Hep istemişimdir kardeşimin olmasını. Her zaman ve ilk duam Allah'ım inşallah kardeşimin olmasıydı ama olmuyor. Benim kardeş yerine koyduğum bir sürü peluşlarım var. Kendi kendime söz ver-

dim benim bir peluş fabrikam olacaktı. Beş yıl sonra ve buradayım yere yatmış yaşadıklarını yazan bir çocuk. Tam noktayı koyacakken annemden ne duyayım 'taşınıyormuşuz' hayır olamaz! Bütün arkadaşlarımdan ayrılacak mıyım yani. Nereye taşınacağız sürprizmiş. Of ya çok sıkıldım bu duruma. İpucu istedim il dışı bir yermiş. Eee bu daha kötü sevineyim mi, üzüleyim mi? Anlamadım. Yol boyunca peluşlarıma sarılarak uyudum. Geldiğimizde ise İstanbul'dayız ama Antalya daha iyi olsun burada da arkadaş bulurum. Olamaz şu odaya bak bura benim odam mı, camlar, yatak, manzara, koltuk, perde, halı her şey tamı tamına muhteşem. Evin en güzel kısmı ise manzaraydı. Çünkü Pınar Peluş Fabrikası'nı görüyordu benim odam. İşte benim en büyük hayalim Peluş Fabrikası yapmaktı. Günler, aylar, yıllar ebelemeç oynuyorlardı yani günler ayları, aylar yılları kovalıyordu.

Bir akşam vakti ben ödevlerimi bitirmiştım. Hemen peluşlarımla yanına gittim sonra tam peluşuma sarılacakken babam geldi. Babamın bana sürprizi varmış. Haberleri açar mısın ben de babamı ikiletmeden hemen haber kanalını açtım. Bir baktım ne göreyim 'Pınar Peluş Fabrikası' üretime girmiş. Aslında Pınar Peluş Fabrikası uzun zaman önce kapanmıştı. Daha doğrusu Pınar Peluş Fabrikası pamukları çok harika olduğundan dolayı bütün fabri-

kalar onların pamuklarını çalmaya çalışmışlar ve başarmışlar. O nedenle fabrika kapanmış. Ama bugün haberlerden duydum fabrika açılmış ve üretime girmiş. Ama dünyada sadece beş kişi yani çocuk bu fabrikaya girebilirmiş. Nasıl mı? Tabi ki mor dinazor peluşunu bulan girebilirmiş. Ali Pınar yani fabrikanın sahibi beş tane görünmeyen kutuların içine mor dinazor peluşu koymuş. Onu alan dünyadaki beş çocuk Pınar Peluş Fabrikasına girebilirmiş. Fabrika içinde hem gezecekler hem de bir yarışma olacakmış. Daha sonra sonunda kazanan çocuğa bir ödül verilecekmış. Ama kimse bilmiyor Bay Ali Pınar'dan hariç. Geldik babamın sürprizi neymiş. Aaaa Pınar Peluş Fabrikasında gizli kutu peluşlarından almış. Umarım mor dinazor peluşlarından çıkar. Hayır ya sarı dinazor çıktı. Ya olsun ama babam bana 2 tane dinazor peluş almış. Umarım bunda mor dinazor peluş çıkar. Çok heyecanlandım açtım ve baktım ne göreyim bu bir mor dinazor peluş. Yanında da bir mektup vardı. Açtım ve okumaya başladım içinde şöyle yazıyordu.

'Sevgili genç çocuk demek ki benim peluşlarımdan aldın ve beş tane üretilen mor dinazor peluşu buldun. Aferin tebrik ederim. 1 Mart 2019 saat 10:00'da seni bekliyor olacağım. Çok mutlu oldum inanmadım. Hemen dışarı çıktım bütün arkadaşlarıma yanıma geldi. Elimdeki mor dinazor peluş oyuncuğu gö-

rünce arkadaşlarım alabilir miyim, elleyebilir miyim, dokunabilir miyim diye hepsi ısrar etti. Çok sevdiğim ve korktuğum için hemen eve gittim. Oyunağıma zarar gelsin istemiyordum. Çok heyecanlıydım öğrendim ki ikinci peluş Amerika'dan, 3.peluş Rusya'dan, 4.peluş Azerbaycan'dan birine, 5.peluş ise Suriye'den birine çıkmıştı. Günler geçti ve 1 Mart geldi sonunda dünyanın dört bir yanından çocuklar gelmiş. O da neydi öyle bir anons edildi.

-Lütfen içeri girin kapıyı kapatın.

Hoş geldiniz çocuklar. Çocuklar denildiği an peluş yağmuru yağdı üstümüze. Ali Pınar sonunda geldi ve önümüzde bir tane daha kapı vardı. O kapı açıldı, biraz daha açtı ve sonuna kadar açıldı ve peluş gösterisi başladı. Gösteri bittikten sonra Ali Pınar bütün çocuklara fabrikayı gezdirdi. Hepimiz çok heyecanlıydık. Hayatımda bu kadar peluşu, fabrikayı ilk defa gördüm. Son olarak tek sıra olmamızı istedi ve gittiğimiz yerde ne görelim; hepimize yenilebilir peluş pamuk şeker ikram etti.

O günü düşününce hala çok heyecanlanıyor ve çok mutlu oluyorum. Bir daha bu kadar büyük bir sürpriz yaşar mıyım bilmiyorum, bu kadar sevinir miyim, mutlu olur muyum bilmiyorum. Hayatımdaki en güzel anımdı hiç unutmam sanırım.

Muhammed Kaan IŞIK - 4/A

Elif Sena ÇUBUK

KİTAP DOSTTUR

Bir zamanlar Eylül diye bir kız varmış. Bu kız kitap okumayı çok severmiş. Eylül'ün Kübra diye arkadaşı varmış. Kübra kitap okumayı hiç sevmezmiş. Eylül onunla birlikte kitap okumayı istiyormuş ama Kübra hep oyun oynamayı tercih ediyormuş. Eylül de Kübra böyle yapınca kendini tutamaz o da oyun oynarmış. Okulda kitap okuma derslerinde bile Kübra sessizce oyun oynarmış.

Haftalar gelmiş geçmiş Eylül kendini kitap okumaya Kübra oyun oynamaya vermiş. Eylül de Kübra da üzgünmüş çünkü beraber vakit geçirmek istiyorlarmış ama zevkleri uymuyormuş.

Eylül kütüphaneden kitaplar alarak okumalarına devam etmiş. Kübra ile görüşmeleri azalmış.

Okulun son haftası gelmiş. Öğretmenleri Eylül'e Kitap Kurdu hediyesi vermişler. Eylül buna çok sevinse de Kübra ile birlikte bu hediye almak istediğini düşünüyormuş. Kübra Eylül'ü Kitap Kurdu seçildiği için tebrik etmiş ve artık o da kitap okumaya başlamış.

Yaz tatilinden itibaren Eylül ve Kübra birlikte kitap okumaya başlamışlar ve çok eğlenmişler.

Elif Sena ÇUBUK - 4/A

Hacı Efe AYDIN

ÖLÜM TEHLİKESİ

Bir gün dünyada tüm insanlığı tehdit eden bir ölüm tehlikesi başlamış. Bu tehlikeye yüzünden milyonlarca kişi ölmüş. Jordan adında biri bu tehlikeyi durdurmak istemiş. Bunu başarabilmesi için zorlu parkur adında bir yere gitmesi gerekiyormuş.

Jordan tüm hazırlığını yapıp bu yere gitmiş. Zorlu parkuru bitirmek üzereyken büyük bir çukura düşmüş. Tek umut bendim ne yapacağım diye düşünürken kardeşi yardımına gelmiş ve onu çukurdan çıkarmış. Jordan parkura tekrar başlamış ve parkurun sonunda bir kolu çekip insanlığı kurtarabilecekmiş.

Parkuru tamamlamış ve kolu çekmiş. Tüm dünya kurtulmuş. Jordan ve kardeşi mutlu bir hayat sürmüşler.

Hacı Efe AYDIN - 4/A

Hatice Beyza COŞ

KAR HİKAYESİ

Bir gün çok kar yağmış ama bu kar az yağmış. Bir evde bir kız yaşarmış Adı Hatice Beyza'ymış, çok çalışkanmış ve çok akıllıymış. Hafta sonu olmuş inanılmaz kar yağmış sonra aklına güzel bir fikir gelmiş hemen dışarı çıkıp karla oynamış ama keyif alamamış sonra annesini çağırmış ve annesiyle oynamış fakat yine zevk alamamış sonra okul arkadaşlarının çağırmış ve onlar; Fatma Beyza, Merve, Beyza Hatice Melek'miş ve onlar gelmiş çok güzel oyunlar oynamışlar, yakan top oynamışlar, kardan adam yapmışlar ve Beyza eve gidip kendisi ve arkadaşları için kase almış arkadaşlarının yanına gelmiş kaselerin içine karları koyup Hatice Beyza'nın evine gidip yemişler. Ama yemekle yemişler ve bir sürü oyunlar oynamışlar. Daha sonra herkes evlerine gitmişler. Yoruldukları için ve saat de baya geç olduğu için uyumuşlar. Sonra sabah olmuş kahvaltı etmişler ve tekrar haberleşip bir araya gelip tekrar oyun oynamışlar.

Yine aynısı her gün yapmışlar ve çok mutlu olmuşlar. Sonra pazartesi günü gelmiş ve okula gitmişler. Bir arada olmaktan çok mutlu olmuşlar. Günler böyle geçip gitmiş.

Hatice Beyza COŞ - 4/A

Hayrunnisa MUTLU

YASEMİN'İN KÜTÜPHANE MACERASI

Yasemin siyah saçlı, kısa boylu, tatlı bir kızdır. Annesinin ismi Aynur, babasının ismi Cengiz'dir. Yasemin'in annesi dedi ki;

-Kızım istersen evin yanındaki kütüphaneye gidebilirsin. Yasemin dedi ki;

-Tamam annecim.

Yasemin kütüphaneye gider ve kütüphanenin kapısında bir şey asılmıştı ve bu Yase-

min'in dikkatini çekmişti. Kapıya yaklaştı ve afişi okudu. Afişte kütüphane kuralları yazıyordu. Yasemin afişi okudu ve içeriye girdi. Masal bölümünde Defne'yi gördü. Defne ile şiir bölümüne gittiler. Bir de ne görsünler; Birinci sınıflardan, Ali, Mehmet ve Kaan kütüphanedeki bütün sandalyeler yerdedi. Yasemin dedi ki;

-Buranın hâli ne böyle? Görevli abla burayı görse ne der?

Görevli abla gelir ve üç öğrenciyeye çok kızar, tam o sırada zil çalar ve öğrenciler gider.

Abla derki;

-Ben ne yapacağım şimdi?

-Defne ile Yasemin der ki;

Merak etme abla biz sana yardım ederiz. Abla şöyle der;

-Teşekkür ederim.

-Defne çok söze daldık hemen başlayalım yoksa geç kalacağız.

Defne ve Yasemin el birliğiyle ablaya yardım edip topladılar. Defne ile Yasemin evlerine gider. Yasemin'in annesi; hoş geldin kızım der.

Yasemin olanları annesine anlatır ve annesi onu tebrik eder. Yasemin de yaptıklarından mutlu olur.

Hayrunnisa MUTLU - 4/A

Merve SARI

AYRILIK

Bir gün harika bir çocuk doğmuş. Adı Sema'ymış. Bu kız pek tatlı, pek güzel, pek te hanım hanımcık bir kızmış.

Ayrıca arkadaşları ile arası çok iyiymiş. Bütün arkadaşları onunla oynamak ister, ona hiç küsmezlermiş. Sema İstanbul'da ailesiyle yaşamış. Namazlarını eksiksiz kılarmış dualar da edermiş. Sema yaşadığı yerden memnun ve çevresi, arkadaşlarını çok severmiş. Sonra öğretmenlerini saygılı bir çocukmuş. Kukla gösterilerin de seven bir çocuk. Ve son olarak ayrılıkları, vedalaşmaları hiç sevmezmiş. Tabii arada sırada durur düşünürmüş. Ya benim başıma da gelirse diye. Biliyor musunuz sonunda bu saydığımız her şeyi en güzelinden yapmaya çalışmış ama yine de başına gelmiş. Arkadaşlarından öğretmenlerinden İstanbul'dan ve çevresinden ayrılması gerekiyormuş. Kendi içinden neden diye sürekli düşünürmüş. Ne yaptım diye. Sema yanlış bir şey yapınca karşılığında kötü bir şey olacağına düşünürmüş. Ama hep karşılık gelmezmiş. Sema annesine ve babasına sormuş. "Neden Antalya'ya taşınıyoruz? Babası ve annesi üz-

gün gözlerle bakarak sustu, bekledi ve şöyle cevap verdiler.

Babası: Benim işlerim yüzünden. Annesi: Hepimizin akrabaları orada, onlarla yaşayalım der. Annesi ve babası: İşimiz hem böylesi herkes için daha iyi olacak, der.

Semanın neşesi kaçır ama babasının işine, annesini akraba özlemine saygı göstererek, tamam demiş. Sema günleri arkadaşlarıyla olabildiğince mutlu olmaya çalışmış. Bulduğu çevreyi olabildiğince hissedip biraz daha unutmaya çalışmış. Sonunda gün gelip çatmış. Sema kıyafetlerini toparlıyormuş. Babası valizleri aşağıya indirmiş. Annesi de son

hazırlıkları yapıyormuş. Babası aşağıdan seslenmiş

-Sema aşağıya gelin. Bunu duyar duymaz annesiyle birlikte aşağıya indirmişler. Antalya yolculuğuna başlamışlar. On saat yolculuğun sonunda Antalya'ya varmışlar. Sema hala üzgündür. Annesi ve babası Sema'yı tseli ettikten sonra eve varmışlar. Sonra eşyaları yerleştirip uzun uzun sohbet etmişler. Yatıp uyumuşlar. Ertesi sabah Sema ertesi sabah Antalya'ya alışmış, yeni arkadaşlarla tanışmış ve çevre yapmış böylelikle mutlu mesut yaşamışlar.

Merve SARI - 4/A

“

KADİM
KÜLTÜR
YENİLİKÇİ
EĞİTİM

”

YENİDOĞU
OKULLARI

Başakşehir Kampüsü | Bahçeşehir Kampüsü | Sancaktepe Kampüsü | Çekmeköy Kampüsü

444 82 00 | yenidoguokullari.com